

Virginia Woolf

Cultura literària, Sarrià

Aina Moser

Virginia Woolf, a Cultura literària

Aquest trimestre hem estudiat l'escriptora londinenca Virginia Woolf a 4t de secundària. L'alumnat de l'itinerari Social, Humanístic i Artístic ha conegut una autora extraordinàriament sensible, capaç de percebre centenars de sensacions d'una realitat dolorosa i preciosa alhora, tamisada pel prisma multiperspectiu amb què ho entenia tot.

Una autora avançada al seu temps que va inventar una nova manera de narrar, escrivint una mateixa escena des del punt de vista de diversos personatges, i mostrant-nos que la realitat mai no és unívoca, sinó múltiple, diferent per cada persona que la viu.

Una autora de principis de segle XX que ens demostra que la literatura va de la mà de la neurologia, que elabora uns discursos en els quals el que diuen i el que pensen els seus personatges s'entrellaça en un text poètic i volàtil, perfectament humà, perquè l'home pensa de manera erràtica i espontània, tot i parlar de forma lògica i ordenada.

Una autora que ens transmet la vivència d'una realitat concreta escoltant els seus sentits, fent-nos partícips de les olors, els tactes, els colors, els sabors i els sons implicats en una escena; més que descriure, ella pinta amb les paraules.

Elaborar un text a l'estil de la Virginia Woolf ha estat tot un repte per a l'alumnat, que ha hagut d'escriure un text literari descrivint una de les típiques festes victorianes de l'alta societat britànica i en el qual els pensaments i els parlaments dels personatges s'entrelliguessin. L'experiència ha estat molt poètica, i han presentat textos de gran personalitat. Aquí els teniu:

Records que perduren

Són dos quarts d'onze i la senyora Carmesina fa estona que s'ha llevat. Aquest migdia té convidats i no ha estat quieta ni un sol moment. Ja ha acabat de preparar l'ambientació de la festa, però no ha enllestit el menjar. Pensa en els convidats que vindran avui, en particular, en la Quimeta. No pot treure's del cap el dia en què es van conèixer. Era estiu, tenien disset anys i passaven més temps fora que dins de casa. Aleshores, les dues vivien a Barcelona i, cadascuna per la seva banda, sortien matí, migdia i tarda amb els amics. Uns dies agafaven el tren i se n'anaven a la platja, altres dies anaven d'excursió, anaven a veure galeries i museus, anaven al teatre i sortien de festa a les nits. Va ser en una d'aquestes festes, que van coincidir les dues. Van estar tota la nit parlant i es van fer molt amigues.

Les setmanes següents van estar quedant pràcticament cada dia i, a poc a poc, la seva relació s'anava fent més estreta. Era una amistat molt sincera i bonica. La senyora Carmesina notava que era molt molt més feliç que abans i no acabava d'entendre ben

bé el perquè, però ja li agradava. Aquell estiu el va passar amb la Quimeta. Totes les tristeses i malestars que tenia, se li esvaïen quan estava al seu costat.

Va ser un dia de finals d'estiu que la senyora Carmesina, estirada al sofà esperant que fos l'hora en què havia quedat amb la Quimeta, va començar a cavil·lar sobre aquests sentiments i emocions que sentia quan estava amb ella. Mai havia sentit allò tan intensament. Era com si estigués en una platja deserta, amb la sorra fina, roques ataronjades al darrere i un cel sense núvols i amb un sol potent, però que no la feia suar. Ella, envoltada de pins on, si tenia calor, s'hi podia estirar a sota a llegir un llibre mentre sentia com les ones del mar anaven i venien amb calma i suavitat. Unes ones molt sensuals, que li recordaven al moviment del cos de la Quimeta quan corria per abraçar-la després d'un dia sense haver-la vist. Una brisa molt lleugera i agradable li acariciava els cabells mentre ella contemplava com les orenetes volaven fent giravoltes i dansant en direcció al seu niu per donar els cucs que portaven penjant del bec als seus fills.

Aquesta era la sensació que li produïa el simple fet d'estar amb la Quimeta. Era una passió desbocada, cega i esbojarrada la que la senyora Carmesina sentia per ella. Esquivava totes les complicacions que es pogués trobar pel camí. Se n'havia enamorat. Era el primer cop que la senyora Carmesina s'havia enamorat, i no sabia descriure aquell sentiment. Tenia ganes de viure, moltes ganes de viure. Fins i tot, quan havia d'anar a comprar el pa sota casa, es posava el seu millor vestit i sortia de casa amb aires de protagonista, com si acabés de sortir d'una pel·lícula.

Així va passar l'estiu, les dues anaven juntes a tot arreu. Però una considerava aquell vincle una amistat i l'altra n'estava enamorada. La senyora Carmesina va decidir que la Quimeta ho havia de saber, no podia passar un dia més sense dir-li-ho. I així va ser, aquella mateixa tarda, que havien quedat en una plaça, les dues van seure en un banc sota un arbre florit, metre anaven sentint l'aigua de la font, la senyora Carmesina li va dir costosament:

— Quimeta, he estat rumiant sobre el que em passa i crec que m'he enamorat.

— Ai, que bé Carmesina, quina alegria! Deu ser meravellós! - va dir la Quimeta sense entendre que la Carmesina s'havia enamorat d'ella.

La senyora Carmesina, més nerviosa del que estava al principi perquè la Quimeta no ho havia captat, va plantejar-se dir-li que estava enamorada d'una altra persona, però al final no, no es va fer enrere i li va dir la veritat sense pèls a la llengua:

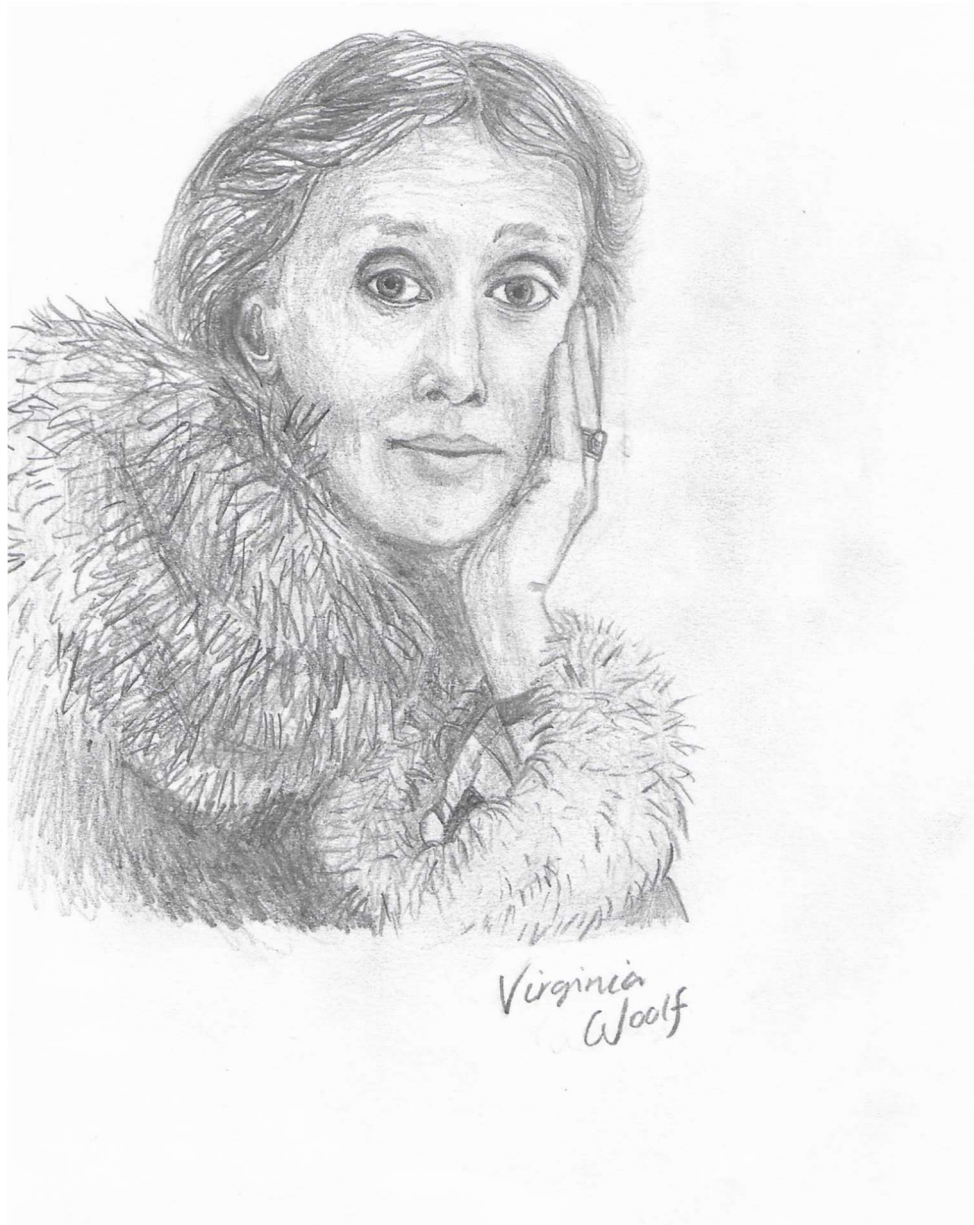
— Crec que no ho has entès. M'he enamorat de tu.

Des d'aquell moment, es vam anar distanciant cada cop més. És veritat que van mantenir una relació escrivint-se missatges, tanmateix, mai va tornar a ser el que era. És per això que la senyora Carmesina ha decidit convidar-la en aquesta festa de tardor, perquè li fa il·lusió tornar-la a veure i saber com està passats tants anys.

Després d'aquest record que tingut, decideix tornar a posar-se a preparar la festa perquè els convidats ja deuen estar a punt d'arribar. Mentre ella està acabant de penjar unes garlandes pel sostre de la sala d'estar cridar al seu fill:

— Rusty! Ves a treure els moniatos del forn! No m'agradaria que els convidats no poguessin degustar el seu gust exquisit pel simple fet que s'hagin cremat.

Dora Inaraja

Clara Pintado

La senyora Dalloway

-Déu meu! Quanta gent hi ha! -vaig dir en veure entrar a tothom per la porta del jardí.

Al meu costat hi havia la Laia, gaudint de la varietat de flors del jardí i observant l'exquisida cascada que queia sobre la font de pedra: "m'encanta aquest jardí! Sembla el paradís" -va pensar tota contenta mentre observava els convidats: és aquí? -va dir un d'ells, amb un copa a la mà. "Segur que sí, perquè hi ha tanta gent..." -va pensar.

-No m'esperava que hi hagués tants convidats, tu! -va dir la Laia. "Segur que ha sigut idea de la Martina, a mi mai se m'hagués passat pel cap convidar tanta gent..." -va pensar mentre tastava una de les pastes de la taula: doncs ens han quedat bones, eh! -va dir tota contenta agafant una altra. "Ja podien sortir de bones! Amb les hores que ens vam passar a la cuina" -vaig pensar.

-I la música? Per què no sona? -va preguntar una de les convidades agafant un tall de pastís. "Ostres, s'han passat de sal!" -va pensar dissimulant que li havia agradat.

-Com està el pastís? -li va preguntar la Laia a la convidada. "segur que no li ha agradat, amb aquesta cara que posa..." -va pensar, agafant un altre tall. "doncs sí que està dolent, tu".

-Que no us agrada, noies? -vaig dir estranyada...

-Sí, sí! Està molt bo... -van dir les dues a l'hora. "Estic segura que no els ha agradat gens" -vaig pensar.

-El que estava dient... La música per què no sona? -va dir la convidada intentant canviar de tema perquè no resultes incòmode.

-Doncs no ho sé, deu haver un error -vaig dir provant el pastís que no els havia agradat. "Doncs tenien raó! Esta fastigós".

-Ara vinc, vaig a mirar què li passa a la música. -va dir la Laia aixecant-se de la taula.

Quan la Laia i la convidada van marxar em vaig quedar observant la decoració del jardí: "ens havia quedat molt bonic! Els bells arbres estaven decorats amb una varietat de llums de colors i el llarg camí estava envoltat d'una varietat d'espelmes, "tampoc calia que la Laia en comprés tantes"...

A l'altra banda del jardí hi havia els convidats gaudint de la festa: "em moro de gana! vaig a tastar un tall de pastís, a veure què tal"-va pensar un dels convidades. "M'ho estic passant súper bé, no vull que s'acabi mai!"-va pensar una noia rossa i alta, que estava amb la seva amiga. L'altra, que era morena i baixeta, pensava el contrari: "espero que s'acabi aviat aquesta festa, quin rotllo!"

"És millor que vagi a veure si la Laia ha arreglat la música." -vaig pensar aixecant-me de la taula: Què, Laia? Com va la música? -vaig dir-li

- Arreglada! ara, a ballar!

Martina Parés Reig

Escena durat la festa parisina

Estic apreciament els petits detalls del quadre que hi ha davant meu. És un gran quadre, amb un marc d'un color daurat apagat. Els seus colors tan profunds i la seva fortalesa em fascinen. Però una veu fa que els meus pensaments s'esvaeixin.

- Som-hi!, tots a taula! - Va exclamar la Violeta amb entusiasme.

Sempre ha estat una noia molt alegre, vesteix amb colors molt vius i roba que destaca, haig de confessar que no m'agrada la seva manera de vestir, però avui no és el cas. Porta un recollit amb flors turqueses, i un vestit ajustat del mateix color, que fa ressaltar-li els seus ulls verds. Està molt guapa.

Vaig resseguint tota la taula fins trobar el petit cartell on posa el meu nom. Realment han estat al cas de tots els detalls, fins i tot els cartellets estan ben ambientats. Desplaço la meva cadira amb suavitat, i m'hi assec.

- Júlia! Quina alegria veure't! - Exclama el Jordi.
- Hola, Jordi! Igualment! - responc amb el meu millor intent d'un somriure.

El Jordi no em cau pas bé, no és un mal home, però tenim les nostres diferències.

- T'has fixat en tots els detalls de la festa, Júlia? La Mariona realment ha fet un bon treball, estic... - Desconnecto.

És molt xerraire, comenta qualsevol petit esdeveniment, així que vaig assentint amb el cap intentant que no noti el meu poc interès cap el que m'està dient. Mentre ell parla jo, en canvi, em fixo en els altres convidats. L'Anna porta unes ungles llargues, d'un color vermell intens, no semblen del seu estil, però sens dubte li queden bé. Està mirant alguna cosa cap al fons de la taula, així que segueixo la seva mirada fins trobar-me amb allò que la manté despistada. Més aviat és una persona qui la té despistada, en Marc. No és cap secret que l'Anna està enamoradíssima del Marc, però jo no sé què li troba.

- Júlia, Júlia, que m'escoltes?

El Jordi em porta a la realitat.

- Oi tant!
- Mira, ja arriba el menjar a taula!

Unes grans safates plenes de diferents formatges se'ns apropen. No m'agrada el formatge, no fa bona pinta, no sé què hi faig jo en una festa parisina.

- Quina bona pinta, mira, Júlia, jo et recomano aquest, està deliciós! - Em comenta la Maria mentre assenyala un tipus de formatge.

Li responc amb el moviment del meu cap. Tothom comença a menjar aquest entrant, però jo estic debatent internament què hauria de fer. L'olor de formatge barrejada amb l'olor de canyella que desprenen els centres florals no creen una bona combinació. No m'agrada gens el formatge, i l'olor no ajuda gens. Em quedo parada observant tothom gaudir del seu menjar, però jo només desitjo que arribi el primer plat.

Greta López

La festa ja està arribant al seu final

“La festa ja està arribant al seu final” vaig pensar trista. “Mare meva que bé que ens ho hem passat, com hem rigut i ballat” recordava.

- Germana, necessites ajuda per recollir les cadires?- em va dir la meva germana petita.

-Sí, si us plau, agafa'n i deixa-les a l'entrada - li vaig demanar.

La gent recollia tota la sala, amb una gran tristor al pensar que la festa s'havia acabat però alhora amb un somriure pensant que sempre la podrien recordar.

Vaig anar al jardí on estaven les meves cosines parlant i rient, i vaig dir:

-Nenes, de què rieu?- vaig preguntar.

-Estem recordant les cares de la gent al veure entrar aquelles ballarines amb les plomes i les corones tan estrambòtiques que portaven- em van dir elles.

-Oi sí déu meu! que graciós- vam començar a riure les tres.

-I heu vist com tothom ha agafat els tambors i han començat a cantar i tocar amb els músics?- vaig dir jo mentre seguíem rient.

-Nenes, vaig a seguir recollint- els vaig dir.

Vaig agafar les bosses d'escombraries per llençar-les als contenidors, un cop allà d'una bossa va caure un llibre.

-La llibreta de records!!!- vaig dir amb un to sorpresa.

“Quin ensurt, he estat a punt de tirar la llibreta amb tots els escrits que ha anat fent la gent durant la festa” vaig pensar molt alleujada.

Tot seguit em vaig posar a llegir-los. “El primer és del Marc, a veure què ha escrit”

- *Quina passada de festa, està súper ben organitzada. El que més m'està agradant és el menjar, està molt bo i estic sorprès que els plats estiguin tan ben presentats.*

“Que contenta estic que els hagi agradat el menjar” vaig pensar.

Seguidament vaig llegir el següent escrit, que era de la Daniela.

- *Moltes felicitats per aquest treball, m'ho estic passant súper bé, al·lucino amb el decorat que hi ha, sembla que realment estiguem al Brasil!!!.*

De sobte algú va cridar:

-Que no vens? Estàs bé?-

-Sí, sí, ara vinc- vaig contestar. “Em passaria tota l'estona acabant de llegir els escrits, després segueixo” vaig pensar.

Finalment havia acabat la festa i era hora de marxar cap a casa.

-A veure quan organitzes una altra festa, a la propera t'ajudem tots- em va dir una amiga.

-I tant! no tardaré- vaig dir.

Bruna Almazor

El majestuós Albert Garcia

Em trobo servint la taula del majestuós Albert Garcia, l'actual príncep.

-Perdoni, que em podria servir una cervesa?

He pensat que m'ho havia demanat un convidat qualsevol, però quan m'he girat he vist al mismíssim príncep amb els meus propis ulls.

-I tant, de seguida.

(Entra un altre cambrer)

-Ostres, Joan, no t'ho creuràs.

-Què passa, què passa?

-L'Albert Garcia m'ha demanat que li serveixi una cervesa, que fort!

-Ostres, ràpid, porta-li

M'he dirigit ràpidament a la cuina i he agafat la millor cervesa de la cuina.

-Senyor, aquí la té.

-Moltes gràcies, jove, i per aquest magnífic servei una mica de propina.

-Moltes gràcies, senyor

No m'ho podia creure, m'havia donat propina el príncep.

Bernat Narciso

Detalls d'un sopar amb calers

Entro al menjador, olorant aquesta aroma potent i ressaltadora, i veig que el propietari d'aquesta festa em diu:

- Pots portar el tovalló especial de la meva dona, si et plau? - diu el propietari, tot vestit amb una americana d'un to verdós a conjunt amb les parets d'aquesta festa, una corbata de ratlles blanques color llima, uns pantalons formals amb el mateix to verdós que l'americana, i unes sabates d'un color terrós també a conjunt amb el terra que trepitjo.
- Sí, senyor! dic jo. - Miro la seva dona i ella em somriu. M'estranya perquè crec que mai l'havia vist vestida així: ella sempre molt presumida, amb un vestit color carn amb un collar *matinée* amb cristalls de robí i un anell de matrimoni (que el mostra expressament ja que deu costar uns bons calers). Torno cap a la cuina.

Entro a la cuina i em ve una flamejada amb olor de bolets amb una mica de julivert, miro el que estan fent els cuiners i veig una olla gegant de color metàl·lic, i a dins una sopa de bolets d'un color marronós amb branques de julivert. Al costat de l'olla tots els plats, posats l'un sobre l'altre, per començar a servir.

- Mmm quina bona pinta! Segur que els encantarà!
- Són molt exigents els convidats que hi ha aquí, segur que a algú no li agradarà-
Diu un dels cuiners que està remenant la sopa.
- Ànims i bones cares, nois! -dic jo per alegrar una mica l'ambient obrint el calaix per treure el tovalló.
- Sí, sí! - Diu un segon cuiner que està preparant el segon plat.
- Comencem amb el primer plat? - Dic jo.
- No ho sé, pregunta-li al propietari. - Em diu el que està remenant la sopa.
- Vaig, però comenceu a servir. - Dic jo.

Torno al menjador i vaig a donar el tovalló a la dona del propietari i ja de pas aprofito per preguntar-li a ell.

- Senyor, portem ja el primer plat? - Dic jo avergonyit perquè una altra senyora m'està mirant.
- Sí, gràcies pel tovalló. - Diu ell seriosament.

Aquella senyora, que va vestida tota de flors blaves i que té una olor molt forta de colònia de menta, em fa senyals com si hagués d'anar-hi.

- Podeu portar una mica més d'aperitiu, si us plau? - Diu ella.
- Sí, sí - Dic jo una mica estranyat observant que l'aperitiu ja havia sigut devorat.
- Gràcies - Diu ella somrient.
- Però ara portarem el primer plat - Dic jo.
- Aleshores no fa falta, gràcies. - Diu ella rectificat.
- Torno cap a la cuina i ja hi ha una aroma intens del segon plat.

Jan Mascarenyes

Festa de la senyora Dalloway

Desperteu-vos! Avui és el dia! - va anunciar l'Alícia força alarmada i inquieta. Tot i que els convidats han sigut convocats a la una del migdia, l'Alícia ho volia tenir tot controlat.

-Ajuda'm a vestir si us plau - li diu a una de les seves donzelles. Mentre li pentina el cabell, ella continua parlant de la festa - Lluiré un vestit en to vermell càlid sense tirants que m'accentua la cintura, acompanyat d'un penjant de perles i unes arracades a joc - deia l'Alícia, tota segura del fet que rebrà l'atenció justa dels convidats i així causant una certa enveja a les dones.

La festa tindrà lloc a la casa del seu tiet, Graham Wales, l'home més ric de la ciutat, que li havia ofert una de les seves cases a canvi de la seva menció als convidats, no era un home gaire estimat.

-Afanyi's, que arriba tard a la seva pròpia festa! - Diu el xofer -"qui es pensa que és aquest home? Jo soc molt organitzada"- va pensar l'Alícia, mai li ha caigut massa bé el seu xofer, pensa que és un maleducat, però té un acord amb la seva família i no el pot fer fora.

-Ja som aquí- diu el conductor, obrint-li la porta a l'Alícia, que arriba uns minuts més tard que els convidats. Només entrar-hi, una forta olor de *guerlain* impregna l'aire, i evoca el luxe i la magnificència de la gala, exactament el que l'Alícia esperava. Els convidats, escampats per a tota la sala, dirigeixen els ulls cap a l'Alícia. Ella se sent observada, això no obstant, li agrada.

En una estona, moltes persones se li apropen, parlen sobretot de la feina i dels seus triomfs personals, ella sap que ho fan per crear-ne enveja. El senyor i la senyora Mallow li expliquen que havien tingut un nou fill, "pobre nen, no en tenien prou en tenir quatre" pensava l'Alícia.

No quedava molt per a la cloenda de la festa, l'Alícia comença a tenir gana, no ha menjat gaire aquest matí a causa dels nervis. S'Aprupa al bufet, ha tingut els ulls clavats al caviar de la taula des que ha arribat, i estava a punt de tastar-lo fins que la interrompen; -Alícia- crida un home des del fons de la taula, li costa reconèixer la seva veu tot i ser força característica. Es gira sense cap emoció, però la cara li canvia de bursada. És el Marcus, el seu germà, va ser reclutat per a anar a la guerra fa més de deu anys i l'Alícia va caure en una depressió molt forta quan es va adonar que no tornaria.

Definitivament, la festa havia arribat al seu epíleg, no calien més raons.

Joana Torrella

Festa al Jardí de Pedralbes

Estava súper contenta perquè havia arribat el dia de la festa, "La gran festa al Jardí de Pedralbes". Vaig despertar-me súper ràpid i vaig anar cap a la cuina a esmorzar. Tot seguit em vaig vestir amb els primers pantalons i la primera samarreta que vaig trobar a la meva habitació "mira que tenia roba", i vaig anar cap a la parada d'autobús davant de casa meva i de cop i volta vaig veure que el bus havia fugit....

- Vaja, quina mala sort, m'hauré d'esperar al següent - deia jo una mica frustrada pensant que arribaria tard a la festa...

Va venir al cap de dos minuts i em va portar cap al preciós jardí de Pedralbes. Quan estava a l'entrada del parc, ja estaven tots els meus amics esperant-me perquè entréssim tots junts al gran jardí. Quan vam entrar vaig estar parlant amb els convidats de la festa, però de sobte va arribar una persona inesperada:

- Has vist qui ha vingut a la festa? - em deia la Daniela molt curiosa...

- He vist que ha entrat una nena amb els cabells molt llisos i molt llargs, però no l'he reconegut...- vaig dir jo
- És l'Olga, no entenc per què està aquí - em va dir molt enrabiada...

En aquell moment l'expressió de la meua cara va canviar, vaig passar d'estar molt contenta a estar molt antipàtica amb els meus convidats “per què ha vingut aquesta nena?”- vaig pensar molt enfadada

De sobte va aparèixer la Cristina, una de les meves millors amigues:

- No entenc per què l'Olga us cau tan malament... - deia la Cristina una mica enfadada
- Resulta que mai hem sigut amigues, no ens hem entès mai...- deia jo
- Ah, vaja - va dir la Cristina “no entenc com els cau malament, és una nena encantadora” - va pensar la Cristina
- Ui, m'ha entrat gana. Vaig a tastar les pastes- vaig dir com excusa per anar-me'n d'allà, em resultava incòmode...

Vaig provar les pastes que estaven a sobre la taula i estaven molt bones - li vaig dir a la Daniela. ”Estaven fastigoses”- vaig pensar

També vaig decidir de provar el pastís que havia fet la meua millor amiga amb molt de estima

- Està boníssim- li vaig dir amb molt d'entusiasme

Vaig decidir anar a parlar amb els meus amics i va venir l'Olga a parlar amb nosaltres “vull que se'n vagi d'aquí si us plau ”

Vam estar parlant una estona fins que vaig dir “prou” - li vaig preguntar què feia aquí

- Olga què hi fas aquí? - li vaig dir amb el to una mica pujat.
- Doncs estic aquí perquè em vull acomiadar de vosaltres a més és la festa de comiat d'escola i tinc dret a venir “si no els hi sembla bé que s'aguantin” - va pensar la Olga ofesa.

Al cap d'una estona, vaig decidir ignorar aquesta conversa i vaig anar a visitar el preciós jardí de Pedralbes. Vaig veure la preciosa cascada brillant amb les llums amb els meus amics, també vaig veure la increïble varietat de flors hi havia de rosades, violetes, blanques i moltes més. Ens vam creuar amb l'immens i bell arbre decorat amb una multitud de decoracions. Estava tot decorat amb llums i no podia ser més meravellós “ he gaudit molt d'aquesta visita” - vaig pensar

Eren les 19:00 de la tarda i es va fer tard i de nit, el parc estava fosc i brillaven les llums del jardí

- T'ho has passat bé? - Em va preguntar la Daniela entusiasmada
- I tant que sí!! mai oblidaré aquest dia - vaig dir jo, súper contenta

Hauria estat millor si no hagués vingut l'Olga, tot hi així no ha sigut per tant “ aquesta festa s'ha de tornar a repetir”- vaig pensar

Finalment vam decidir cada any fer aquesta festa com a comiat d'escola en el preciós Jardí de Pedralbes i vaig decidir donar li una segona oportunitat a l'Olga. “Mai oblidaré aquest dia”

Laia Egea

La gran festa

Son les 18h de la tarda del 27 de febrer, això vol dir que ara començarà la gran festa de Carnestoltes. Porto setmanes esperant aquest dia i per fi ha arribat. Estic fent un últim repàs de tot perquè no falti res.

Ja sento els convidats pujant per l'ascensor parlant i rient. Han picat a la porta.

- Benvinguts, amics meus! - exclamo emocionada - Passeu, passeu, que ja està tot preparat.
- Hola! Moltes gràcies per la invitació - em diuen tots.

Van entrant tots i només penso en les magnífiques disfresses que porten posades.

Ha passat una estona des que ha començat la festa i una convidada se m'apropa:

- Quina commemoració més fascinant i espectacular! La gent ballant i cantant amb aquesta música li dona un ambient fantàstic!
- I l'olor de roses i de peònies que es barregen amb l'olor dels exquisits menjars de la taula encara més! - exclama una amiga que passa ballant pel costat.
- No ens oblidem de tota aquesta decoració de tants colors que dona vida al pis - afegeix un altre convidat.

Tothom està satisfet i agraït amb el que he aconseguit preparar, quina alegria!

- Moltes gràcies! Ho he preparat amb moltes ganes! - contesto jo seguidament.
- Les disfresses de tothom son excel·lents i molt ben escollides.
- I tant! Sobretot la teva, amb aquesta faldilla lleugera de flors de colors.
- Gràcies! - diu la convidada.

Crec que la festa està anant força bé, ningú es queixa ni diu res dolent. Vaig a buscar un croissant i a ballar amb els meus amics amb la entretinguda música que va sonant de fons. Potser hauria d'haver posat mes pastes, ja s'acaben casi.

- Estan boníssimes aquestes magdalenes, proveu-les! - diu un convidat mentre balla.
- Tenen molt bona pinta, les has fet tu? - em pregunta una amiga.
- I tant! Les he cuinat jo - responc.
- Doncs t'han quedat extraordinàries!
- Moltes gràcies! Heu provat les galetes de xocolata?
- Jo he menjat una, l'última que quedava - diu el convidat que balla.
- Doncs vaig a buscar-ne més, crec que encara queden.
- D'acord! - exclamen els dos.

El temps passa volant! Ja són les 19h i tothom segueix igual d'alegre. Tinc el pressentiment que tots els convidats sortiran contents i amb un gran record d'aquesta festa.

Susanna Giralt

La Festa

Quan la senyoreta Torrella va obrir la porta, immediatament vaig sentir la lleugera olor de lavanda que impregnava tota la sala, la qual es va anar intensificant a mesura que m'anava endinsant a la casa. Una altra cosa que vaig percebre de seguida va ser la música clàssica que transformava l'estança en un espai elegant i tranquil.

Bona tarda, senyor Coll, espero que el seu trajecte fins aquí hagi sigut agradable.

Oi tant, Joana, ha sigut meravellós. He decidit venir fent un passeig, ja que el temps avui és esplèndid, i a meitat de trajecte m'he trobat amb un grup de joves fent un espectacle al ben mig de la plaça principal.- Ara que ho pensava, no entenia com el jovent era tan enèrgic en un dia tan calorós com el d'avui, era admirable.

Me n'alegro Albert, ara passa, no et quedis aquí parat.

Entro al menjador, i el primer que acapara la meva atenció, és la gran taula de menjador. Està servida amb cobrateria de plata, i la vaixel·la bona. Es nota que la Joana porta molt de temps esperant aquesta festa. De sobte em ve al cap el dia que me la vaig trobar al mercat i em va comentar la seva intenció d'organitzar-la.

Va tornar a sonar el timbre, i la senyoreta Torrella va separar-se del meu costat per tal de poder complir la seva funció d'amfitriona. Mentrestant, jo continuava amb la meva inspecció de l'habitació, i va ser allà quan em vaig fixar en altres subtils detalls com la combinació entre la catifa i les cortines o les espelmes col·locades a banda i banda de la taula, creant un ambient agradable i càlid. Vaig pensar en el molt que li agradaria aquesta decoració a la meua filla. Ella ha tingut aquesta afició des de sempre, i quan se li dona l'oportunitat, aprofita per embellir els espais utilitzant la seva infinita creativitat. Estic segur que la senyoreta Torrella i ella congeniarien la mar de bé. Feia molt que no veia la Mar, des d'aquell dia quan va decidir anar a viure amb la seva mare a Praga, però això no significa que haguem perdut el contacte. Cada tarda la truco i ens passem una bona estona xerrant sobre coses irrellevants.

Vaig tornar a la realitat quan vaig sentir que algú em tocava l'espatlla. Em vaig girar i em vaig trobar de cara amb en Ramon, un vell amic de la infància. Va ser ell qui va parlar:

Ostres, Albert, quina sorpresa! No t'hi esperava.

Bona tarda, Ramon! Això és perquè ha sigut una decisió d'últim moment. Feia molt que no coincidíem...

És cert, però ara no perdem l'oportunitat, què ha sigut de tu?

Així va ser com durant una bona estona ens vam estar posant al dia, i abans que ens n'adonéssim, ja érem tots asseguts a taula. Vaig passejar la mirada per tots els suculents entrants, intentant decidir-me per quin començar. Al final vaig agafar uns quants llagostins, i al tastar-los, el meu paladar va decidir que aquells deliciosos llagostins eren dels millors que havia provat.

Vam continuar menjant, bevent i conversant fins ben entrat el vespre. Alguns convidats van anar marxant, fins que només vam quedar el grup de sempre. De cop i volta la Maria va proposar apujar la música i ballar una estona, i a tots ens va semblar una gran idea. Durant un moment, tot va tornar a ser com feia dues dècades, i tot de records de la meva joventut van venir a parar a la meva memòria. Em vaig preguntar com podia fer tant d'això, si quan tancava els ulls encara podia ensumar l'olor de tancat i a suor de les discoteques. Per alguns podria semblar desagradable, però a mi m'encantava aquella atmosfera, em feia sentir jove. Aquest era el pensament que m'arrabassava ara, mentre ballava amb els meus amics de tota la vida, i vaig pensar que desitjaria que el temps es parés i aquests moments fossin eterns. Però això era impossible, i va ser llavors quan vaig tornar a la realitat per acabar de gaudir la festa que la Joana havia preparat amb tant d'esment.

El temps va anar passant sense compassió, i la nit va arribar a la seva fi. Tots ens vam agrupar per acomiadar-nos, però tothom es va quedar callat. Ningú volia trencar aquell silenci, ni fer real aquell moment. Tots volíem que aquesta nit tan màgica fos sempiterna, però això no era possible. Finalment, la Sara va prendre la iniciativa de trencar el gel dient:

Nois, el dia d'avui ha sigut meravellós. Espero tornar a veure'ns aviat, i no haver d'esperar tant de temps abans de repetir aquesta experiència.

-És clar que sí, Sara, això no ho dubtis pas.- Vaig intervenir jo.

Us havia trobat molt a faltar, estimats amics...- Això ho va dir la Maria i tots vam estar d'acord.

Va acabar el comiat, i cadascú va tornar a casa seva. Mentre travessava el parc no vaig poder evitar recordar tot aquest vespre, i pensar que aquest sopar es convertirà en un record eteri que portaré per sempre a la meva ment.

Clàudia Garcia Morata

La festa

Fa unes setmanes, vaig rebre la convocatòria de la festa de la senyoreta Torrella i per fi, ha arribat el dia. Just pico el timbre i m'obre la porta la senyoreta Torrella, amb un gran somriure a la cara.

Em mira de dalt a baix i analitza com vaig vestida, tindrà alguna arruga al vestit? És l'adequat per a aquest esdeveniment? No ho sé, però ja no hi havia marxa enrere.

- Bona tarda, senyoreta Garcia!! - va exclamar la senyoreta Torrella, amb el gran somriure.
- Bona tarda Joana! Quines ganes tenia de veure't! - li vaig dir. Tampoc en tenia tantes, però és veritat que la trobava una mica a faltar, ja feia uns mesos que no ens vèiem.
- Passa, passa, de moment ets la primera a arribar. Als altres no els deu faltar molt.- va exclamar.

Em va incomodar una mica ser la primera, però de seguida se'm va passar quan vam començar a conversar. Se la veia més alegre del normal. Havia conegut algun xicot i no m'ho havia dit? Havia guanyat la loteria? La veritat és que no ho sé, però espero que segueixi així. Tots aquests pensaments se'n van anar volant quan entro a la sala on hi passarem la tarda. És esplèndida! De veritat que no tinc paraules. En el primer que em fixo és en l'olor que desprenen els encens a lavanda, això em fa estar més còmoda i que l'ambient sigui diferent. El terra està adornat amb una enorme catifa de color *beige* amb uns detalls de color magenta que fa joc amb les cortines. Crec que m'agrada tant aquest detall que faré el mateix amb les cortines i la catifa de casa meva. Les cortines estan una mica obertes, deixant pas a una escletxa de llum que enlluerna una mata de flors que estan en un racó de la cambra.

En una altra cosa que em fixo és en la música que sona al tocadiscos. Ara mateix s'escolta una música amb un ritme molt agradable i que fa que se m'escapi un petit somriure, em recorda als formidables estius que passo amb els meus amics a Castelldefels. Al ben mig de la sala hi ha una colossal taula ovalada plena d'aperitius. Hi ha marisc, embotits i fruita. Tinc la temptació d'agafar un tall de formatge, però no ho faig ja que escolto la senyoreta Torrella acostar-se amb altres persones, suposo que són els segons convidats.

Entren a la cambra una parella agafats de la mà, sospito que fa poc que s'han casat pel fet que són joves i que els dos porten un anell en el dit anular. Comencen a avançar per la sala sense dir ni mu, estaven igual de bocabadats que jo quan he entrat. Fan uns passos més fins que em veuen i acceleren el pas amb la intenció de saludar-me. Cada cop que fan un pas més, em poso més nerviosa. Jo m'adreço cap a ells i comencem una acollidora conversa que fa que m'oblidi dels nervis i els sentiments de preocupació.

No m'adono que la sala ja està plena de gent, gent que no conec però que semblen les persones més amables que mai hauré conegut. I si jo els caic malament? Converso amb tots ells, donant la millor versió de mi. Els explico qui soc, d'on vinc i com he conegut la senyoreta Torrella. Ells m'expliquen el mateix i haig d'acceptar que les seves vides són molt més interessants que la meva.

Va passant el temps i la Joana apareix per l'entrada de la cambra amb plats de cartró. Suposo que és l'hora de menjar i que abans d'asseure'ns a la taula farem una espècie de vermut de peu. La senyoreta Torrella va repartint plats i pinxos per picar el menjar a tothom. Jo començo amb un parell de musclos, definitivament és el meu plat preferit. Estan boníssims!! Segur que la Joana els ha comprat expressament per mi. N'agafo un parell més sense abusar, sort que tinc autocontrol. Després provo una mica de formatge de cabra amb un tros de pa. Realment tot el menjar té molt bona qualitat, com es nota que son productes frescos.

Arriba l'hora de dinar, i la senyoreta Torrella ens convida a passar a una sala diferent. Aquesta era igual de gran que l'altra i amb el mateix estil. És impressionant! Quantes hores hi deu haver passat per decorar aquestes cambres tan sofisticades? Tots els convidats van seient al lloc on els pertoca, ja que estan indicats amb cartells on posa cada nom. De veritat que no sé d'on ha tret tant de temps.

Un cop tothom està al seu lloc, dos cambrers amb dues safates enormes plenes de menjar entren a la sala i comencen a repartir l'entrant a tothom. El primer plat es basa en una sopa de galets. Un cop tots ens hem acabat la sopa, els mateixos dos cambres ens recullen el plat soper i ens porten el segon àpat. Aquest es tracta d'un tros de peix molt elegant. No he sabut quin peix era fins que l'he provat i m'he adonat que es lluç al forn. Personalment m'encanta el marisc però no soc gaire fan de peix cuit al forn, i aquest estava boníssim, gairebé m'escanyo amb les espines del ràpid que me l'he menjat. Un altre cop els cambrers ens recullen el plat i ens porten les postres, un tros de pastís. En aquest moment jo ja estic massa empatxada, però per respecte em menjo un tros d'aquest exquisit *brownie* de xocolata. Penso que no és el millor menú per aquest esdeveniment, però tot està extremadament bo.

La tarda va transcorrent, i quan miro el rellotge m'adono que són les 18:00h i que pràcticament portem dues hores fent sobretaula. Les hores se m'escapen entre els dits, però m'és igual perquè tota aquesta gent nova que he conegut m'estan fent passar una tarda esplèndida que mai oblidarem.

Al cap d'una estona la senyoreta Torrella s'aixeca de la seva cadira i proposa un brindis per tots nosaltres. Fa un petit discurs agraint la nostra presència i que som molt importants per a ella. Tothom brinda i comença a aplaudir. Realment ha estat molt bonic el discurs.

Ja es va fent de nit i la gent es comença a acomiadar per marxar, inclosa jo. L'última persona de qui m'acomio és la Joana.

- Ha estat un plaer venir, Joana, m'ho he passat molt bé- li dic.

- Me n'alegro molt per tu.- em fa una abraçada i un petó de comiat, i seguidament jo marxo per la porta.

A l'entrar al cotxe per tornar, em sento trista ja que no tornaré a veure moltes de les persones que he conegut avui, encara que em quedo amb el magnífic record d'aquesta meravellosa tarda. Em sembla que algun dia jo també prepararé una festa i convidaré moltes persones perquè s'ho passin igual de bé que jo avui.

Berta Coll

La festa de París

Després d'haver apreciat tots els detalls de la festa inspirada en París, dono una volta per la sala. Em dirigeixo al costat esquerre de la taula. Procuo esquivar algú que intenta parlar amb mi o simplement saludar-me per educació.

Una parella gesticula amb el cap, deixo escapar una falsa i petita rialla. Em resulta complicat, hi ha massa gent.

Mai he sigut una persona a qui li agradi socialitzar, preferentment em mantinc al marge. Si fos per mi viuria amb la meva gossa tota la vida. No necessito res més.

La panxa em fa un so estrany, rondina - deu ser perquè tinc gana-. No he menjat res des que he arribat.

Sent sincera, no em puc queixar, el banquet que la Clarissa ha triat no està gens malament, s'hi ha gratat bé la butxaca -excepte pels canapès de fruita i Philadelphia, a qui se li acut?-. En fi, observo com dues noies rosses, vestides amb faldilles de colors ben llampanats, s'acosten a mi - No, no, no, espero que no em reconeixin.

- Ves per on!! Anna mira qui és aquí.

Se les sent des del fons de la sala - quina mandra-.

Justament aquestes dues noies em van fer la vida impossible quan anava a l'Institut. Només intentaven enfonsar tots aquells que les evitaven o que no s'assemblaven a qualsevol de les dues. Van ser un parell d'anys durs però no van aconseguir el seu propòsit.

- Què se t'ha perdut per aquí?-. Pregunta l'Anna - Què n'has de fer tu?!-
- Et podria fer la mateixa pregunta. Responc amb decisió.
- Veig que segueixes sent la mateixa de sempre. Contraataca la seva germana.
- Vosaltres tampoc heu canviat gaire - Ximletes.

L'Anna agafa un canapè d'aquells de Philadelphia amb fruita. -Quin fàstic

- Que vagi de gust!- Dic somrient mentre marxo al lavabo.

Obro la porta negra del bany. És més gran del que pensava. Té dues aixetes i un gran mirall rectangular. Els petits detalls van a joc amb la temàtica de la festa. La Clarissa ha fet molt bon treball. Es nota que la seva passió és la decoració d'interiors. Sempre

haviem volgut anar juntes a la universitat però em vaig decantar pel periodisme. Tot i així hem sabut mantenir la nostra amistat des de llavors.

- Que em podries apropar el sabó?-. Diu una noia morena, alta i d'ulls clars.
- Sí, sí.... Té-. Apropo el petit pot de sabor amb aroma de lavanda. La noia obre l'aixeta, escolto com l'aigua de mica en mica desapareix absorbida.
- Per què has vingut a aquesta festa?- pregunta la noia.
- Sempre he sigut una gran seguidora de la cultura parisina. - menteixo. -Tan de bo no hagués vingut.
- Jo també. Ara bé no m'han agradat mai les festes. Les meves germanastres m'han obligat a venir només a fer el paripé. - Quina desgràcia.

La intento tranquil·litzar. Faig veure que l'entenc. No sé si s'ho creu. Com a mínim ho he intentat.

Ona Ferré

Una sorpresa inesperada

Ahir vaig ser convidat a una gran festa d'una amiga de la infància, la meva amiga Maria, Quins records! La temàtica de la festa era sobre les cavalleries de l'edat mitjana, i a més, em va dir que tenia una gran sorpresa preparada per a tots. Va passar una llarga i intensa setmana fins arribar el dia de la festa. Jo portava uns dies un xic neguitós per aquella gran "sorpresa". Em va costar un bon temps pensar la disfressa, però al final amb molta seguretat d'aquella disfressa vaig acabar optant per una magnífica armadura de plàstic, unes antigues botes que vaig trobar per casa i un casc metàl·lic que em va prestar la Marta (la meva millor amiga). Un cop ja disfressat, vaig pujar al cotxe i la meva mare em va portar fins la casa de la Maria. Res més arribar vaig saludar als meus amics i vam agafar unes begudes. Després d'un quart d'hora xerrant, m'estava avorrint bastant.

Va ser en aquell precís moment quan vaig pujar a l'habitació, el que vaig trobar em va deixar bocabadat. Vaig trobar la meva millor amiga, la Marta, disfressada de cavallera, com era d'esperar, ja que era la temàtica de la festa. Però hi havia una altra persona a l'habitació que no esperava trobar. Era el meu millor amic, em vaig quedar bocabadat, ja que ell en teoria estava a Estats Units d'intercanvi. Després de deu segons d'un intens silenci em vaig atrevir a dir-li: -Marc? Què hi fas aquí? Mentre segueixo pensant com podria haver arribat ell aquí. Em va dir que ell era la sorpresa! em vaig relaxar molt, ja que jo estava imaginant el pitjor. Vaig entrar a l'habitació i vam estar una estona xerrant i posant-nos al dia. Entre els tres vam decidir baixar i donar-los la sorpresa a tota la resta. Quan ja érem a baix vaig cridar:

-El Marc és aquí !

A la gran majoria de gent no li va importar gaire ja que el Marc tampoc era "un noi molt popular". Em vaig sentir bastant malament per ell ja que ningú hi va posar gaire atenció, però encara i així la Laia i el Marc sí que van venir a saludar-lo. Jo estava

molt feliç amb aquesta boníssima notícia, fins que va aparèixer en Joan, el noi que li feia la vida impossible al meu estimat amic Joan. Vaig sentir molta ràbia ja que ell a vegades ens feia la vida impossible, però no m'esperava gens el que va dir a continuació de saludar-nos...

Pseudònim: **Pseudònim**

Després de la festa del Brasil

Després d'haver treballat tant en la festa sobre la temàtica del Brasil, començo a passejar-me, per on està tothom. Vaig disfressada sobre la temàtica, estic de bon humor, saludo tothom que veig, vaig amb un somriure ben gran a la cara.

M'agrada aquesta festivitats, no hi estava molt informada, però n'he buscat informació. No hi ha res de què queixar-se, molt bona música, hi ha un bon ambient, el menjar és deliciós.

He vingut amb el meu germà, però des que he arribat, no l'he tornat a veure, jo pensava que estava amb mi, quan m'he girat i no l'he vist, m'he mort de l'espant. - Segurament està menjant, com sempre.

- Apa! Mira'l, on estaves tot aquest temps? No se't cau la cara de vergonya?, m'has espantat! Sé que el menjar és bo, però no pots estar sol-. Li dic jo, amb un crit sec.
- No, no, no, estava mirant aquesta vestimenta, aquest sac fins els genolls de tres botons, l'armilla amb la camisa dura..., és curiós, aquests colors tan vius...-. Diu el meu germà, ben emocionat.
- Veig que segueixes sent igual de nen, madura ja, ja tens una edat, això de distreure's per qualsevol cosa...- li dic jo, ben empipada.
- Com no espavilis, arribarem a misses dites, ja em comença a bullir la sang- ja li dic amb un to desesperant.

L'agafo pels cabells i anem corrents on està tothom.

Quan arribem, al meu germà se l'il·lumina els ulls, tothom està ballant i cantant, tots amb somriures a les cares, vestits per a l'ocasió

- Mira tot això, és impressionant!- Diu ell, gaudint com un nen petit.

(El miro amb mala cara, rebufant)

- Vinga noia, gaudeix, deixa de posar cara de pomes agres- Diu ell, caminant cap el menjar.

(Penso el que m'acaba de dir, -haig de gaudir, això només es viu una vegada a la vida.- Em dic per dins.)

- Espera'm! - Dic jo mentre corro, sense perdre'l de vista.

- Anem a gaudir, demà ja marxem a casa, gaudeix de l'últim dia!- Em diu ell mirant-me als ulls, i agafant-me de la mà mentre em porta als carruatges.

Ari Ferrer

La festa estival

Era un matí molt assolellat quan la senyora Dalloway es va despertar i va començar a organitzar el seu dia per preparar-se per la festa. Primer de tot es dirigeix a la cuina per preparar el seu esmorzar. Quan acaba d'esmorzar va a buscar el vestit de la festa per planxar-lo. La temàtica de la festa és el blanc per tant el seu vestit també ho és.

Quan planxa el vestit el situa a un lloc concret per tal que no s'arrugui. Després d'organitzar-se, la senyora Dalloway decideix escriure una mica i quan es cansa es dirigeix a comprar queviures.

A continuació dina i fa la migdiada per guardar forces per la gran nit que l'espera.

Cap a les set de la tarda es comença a preparar i a posar la vestimenta corresponent a la celebració, quan ja està llesta pren un taxi i es dirigeix al lloc de la festa.

La festa comença a les 9 i es fa en un palau als afores de Londres. Els convidats que hi assisteixen són especials, importants i poderosos.

Es va triar el blanc com a color ja que és molt elegant i és molt encertat per a l'època de la festa, ja que s'apropa l'estiu i el blanc és molt comú a l'estiu.

La festa està plena de gom a gom, hi ha un *buffet* i un grup de música ambientat al tema de la festa.

El palau té enormes taules rodones per els convidats.

Finalment s'acaba la festa i la senyora Dalloway per dintre pensa que ha sigut excel·lent.

Claudia García Peinado

La senyora Dalloway

Abans d'entrar a la festa em vaig aturar davant la immensa porta. És una festa molt diferent de les que sempre he anat i no estic segura d'entrar-hi

- Cloe, crec que és el moment que entrem cap a dins - va dir la Kàtia, la meva millor amiga, tota alegre i amb un gran entusiasme.

- Perfecte, entrem-hi - vaig dir amb la veu tremolosa. Crec que no s'ha adonat que no vull entrar, vaig pensar, però li fa molta il·lusió anar-hi així que no hi ha un altre remei.

Vam contar fins a tres - una, dues i tres... - i vam entrar a la celebració.

Hi havia gent a més no poder - desgraciadament - i ben bé no s'hi podia ni entrar, però la sala era espectacular.

- Oi que ha valgut la pena venir? És al·lucinant aquesta festa! - va exclamar la Kàtia. Però, on és en Carles?, pensava la Kàtia inquieta. Ella només havia vingut per veure el seu estimat i feia hores que estava ansiosa per veure'l.

- No sé què dir-te Kat, ja saps que aquestes festes no són del meu estil... - li deia xiuxiuejant. Estàvem vestides amb uns elegants vestits - en el meu cas, amb un de color vermell horrorós - de color pastel, uns talons i el cabell recollit. Ella està guapíssima, pensava, però jo em sento fora de la meva zona de confort vestida d'aquesta manera.

- Ho sé! Però, vine amb mi, xafardegem la sala i ens divertirem com sempre fem. Confia en mi - em va dir la Kàtia. No la notava amb moltes ganes de voler-se quedar a la festa més estona, així que la vaig a distreure, pensava ella mentre m'ho comentava.

- D'acord... Confio en tu - li vaig dir una mica desconfiada.

I així va ser. Totes dues ens vam endinsar dins la sala per trobar la taula on ens tocava ubicar-nos. Com totes eren iguals, vam anar observant-les una per una, fins que vaig observar un cartell sobre un plat que posava: "Cloe Martin". Era just una taula especialitzada en el color rosa pastel, és a dir, els tovallons, les estovalles, els coberts, entre altres coses que es troben, totes eren de color rosa, - i no m'agradava molt - fins i tot, els clavells que es troben al gerro del centre de la taula.

- Kat, crec que és aquesta la nostra taula - li vaig dir no molt convençuda.

- Crec que sí - em va dir la Kàtia amb una cara de descontentament.

Haviem reaccionat així perquè ens trobàvem envoltades de tot d'adults que ni tan sols coneixíem - i que semblaven d'allò més amargats - i que crec que no tenien ni ganes de conèixer-nos.

- Crec que hauria d'avisar en Carles perquè ens faci un lloc a la seva taula. Vaig a trucar-lo. - em comenta la Kàtia mentre s'aixeca i se'n va.

I aquíestic jo, - per desgràcia - a una festa que ni pretenia anar i amb tot de gent que ni tan sols sap de la meva presència. Crec que hagués estat millor quedar-se a casa veient el maratí de pel·lícules de Harry Potter, pensava, fins que la Kàtia em va cridar:

- Cloe, en Carles no m'agafa el telèfon i ja li he telefonat tres vegades. Crec que això és molt estrany. No és estrany, és molt estrany, pensava ella.

- Mira, saps què? Perquè ens passin per alt els mals de caps, perquè no anem a la recerca de tot el possible menjar del grandió banquet? Vinga, anem-hi. - li vaig dir, perquè si no sabia que tard o d'hora es posaria a plorar.

Ella va assentir amb el cap i vam anar juntes fins al banquet.

Només veure'l des de lluny vam al·lucinar: era tota una llarga i estreta taula amb tota mena de menjar, però especialitzant-se en les postres, i decorat de flors, com roses, lliris i violes de tots colors. Tenia sandvitxos, canapès i pastissos i no hi havia quasi cap plat - o més ben dit, cap plat – amb el qual no se't desfés la boca.

- Crec que no resisteixo més, vull agafar el canapè de salmó que està aquí davant, però em fa vergonya - em va xiuxiuejar la Kàtia a l'orella.

A la mateixa vegada, les dues ens vam mirar, vam agafar un canapè cadascuna, ens el vam menjar i ens vam posar a riure.

- Cloe, podem marxar d'aquí? Crec que sí que em ve de gust el marató de pel·lícules que hem renunciat - bé, em ve molt de gust, pensava la Kàtia. Així sortim d'aquí i no penso més en el Carles - em va dir, sincerament.

Que bé, volia que arribés aquest moment des del principi de la festa, pensava amb una gran felicitat. - Vinga, agafa les coses i sortim, espero que ma mare no estigui a casa encara.

Nicole Trilla

Festa senyora Johansson.

-Bon dia, senyora Johansson, son les 10:00, què voldria per esmorzar avui?- Demana la donzella amb una veu radiant, amagant la frustració que sent per haver de fer aquesta feina.

- Gràcies, maca - diu traient-se la mandra del cos - Avui serà un gran dia, i per començar amb bon peu esmorzaré unes torrades amb formatge de cabra i tomàquet, és possible? - la Diana, mentre pronuncia aquesta frase ja està pensant en l'esplèndida festa que tindrà lloc en 8 hores, i un somriure de satisfacció es dibuixa al seu rostre.

- D'acord, senyora Johansson - La donzella baixa amb rapidesa i sigil a la cuina i s'afanya, no vol sentir els intimidants crits de la Diana.

- Avui he de lluir encantadora, una bona amfitriona ha de donar una imatge exquisida - murmura la senyora Johansson. - I quin vestit em posaré? Hauré de lluir imponent i atractiva - La senyora Johansson dona voltes per la seva cambra mentre repeteix amb preocupació la frase - Imponent i atractiva, imponent i atractiva... Ja ho tinc! - Orgullosa es dirigeix al vestidor i escull un vestit negre amb brillants i sense mànigues, se'l prova amb una mirada que demostra vanitat.

- Senyora Johansson, son les 17:30, queden 30 minuts perquè els convidats comencin a arribar, està tot preparat? - La donzella pregunta com un acte de preocupació, després de la festa li demanarà el dia lliure per anar a l'enterrament de la seva mare, i tot i que en el fons no té ni un mínim d'esperança ha d'intentar mantenir l'exigent senyora contenta.

- És clar, és clar, aquesta festa serà esplèndida i fantàstica, i la meva preparació, t'asseguro que ha estat perfecte. -A la senyora Johansson no li va agradar la pregunta

impertinent de la seva donzella, es va amoïnar, potser va deixar veure un raig de la seva preocupació i nervis?

- Segur que el que vostè prepari serà idoni, senyora Johansson. -respon tímidament la donzella.

- El timbre, el timbre! - la senyora Johansson, inquieta, dona una ullada a la sala i comprova que tot està impol·lut, es col·loca bé l'accessori que té al cap, fingint un somriure. - Benvinguts senyor i senyora Castle, bona tarda, passin, això és casa seva.

- sí que han envellit aquests dos, espero que no pensin això de mi, no sé què faria - es diu a ella mateixa amb un cert remordiment.

- Gràcies, Diana, moltes gràcies per organitzar aquesta festa. - diu l'Alison Castle tot i que el seu cor és ple d'enveja, la Diana llueix més jove i atractiva que ella, i això una dama com ella no s'ho pot permetre.

- Aneu passant i esperem als pròxims convidats, a la taula hi ha canapès i quan s'hagi omplert el saló vindran els cambrers per servir les copes de xampany. - En George Castle assenteix i la Diana es desespera perquè no sap què pensa realment.

-Sí, sí que l'he vist, els actors i la seva representació em va sorprendre molt, no són gaire coneguts, però em varen emocionar- respon la Diana a la Meredith Ray, que en un intent de lluir els seus coneixements teatrals, pregunta sobre la nova funció del teatre.

Jo sí els coneixia, però comparteixo la sorpresa sobre la seva actuació. - diu la senyora Ray

-Disculpa, Meredith, m'encanta parlar amb tu, però he d'anar a comprovar com es troben els altres convidats - la Diana sap que pot confiar en la seva amiga Meredith, que tot i ser una mica repel·lent de vegades, és molt generosa.

-És clar, t'entenc - Mentre diu aquestes paraules pensa en l'estrès que deu sentir la Diana i agafa una copa de Xampany.

-Senyor Carter, com està? Quant de temps fa des de l'última visita que em va fer? Quina tendresa li genera a la senyora Johansson trobar-se amb l'ancià escriptor que vivia al costat de la seva casa de la infància.

-En Floyd riu dissimuladament i després parla amb goig - Massa, Diana, massa temps, la Mary no ha pogut assistir per uns dolors a l'estómac i et demana disculpes.

-No s'hi ha de preocupar la senyora Carter, quan acabi l'esplèndida festa buscaré un lloc a l'agenda per anar-los a visitar, és el menys que puc fer. - Un sentiment de culpa envaeix el cos de la Diana, com és que s'hagués oblidat els seus tendres veïns?

-D'acord, Diana, com vulguis. Per cert, una festa magnífica, els músics fan una gran feina, l'última peça que han tocat ha estat maquíssima, i els canapès son esplèndids, sobretot el de caviar, aquest sabor exquisit no l'oblidaré fàcilment. I ara, deixo que gaudeixis de la teva festa, que aquest avorrit ancià no t'hauria d'estar robant el temps.

-Senyor Carter, vostè mai em roba el temps, ha estat un plaer parlar amb vostè, i gràcies pels elogis. Doni-li records a la seva muller. - La veritat és que estava satisfeta amb el resultat de la festa, en Floyd no la va mentir- Va pensar.

-Per fi, ja estan tots fora - va pensar la Diana en tancar la porta. - Crec que aquesta festa ha generat l'efecte que volia, segur que quan l'Andrew torni estarà orgullós de mi, o això espero, el no fer-lo feliç em destrossa per dins. La Diana es consola pensant en l'èxit de la festa i es prepara per anar al llit, l'endemà torna el seu marit de Glasgow i ha de preparar la casa per el seu retorn.

Sara Vitaller

Festa de comiat

Ja fa una estona que jec sola al sofà amb una copa de vi a la mà. L'aire és dens, carregat de sentiments de nostàlgia dissimulats entre rialles, però estic segura que tothom és conscient del significat de la festa o més aviat del comiat.

No em veig capaç de fer com si res, d'actuar com si el Pol, el meu únic amic, no se n'hagi d'anar.

L'olor de xocolata i canyella s'ensuma per tot el menjador, és el famós pastís d'en Pol. Aquella dolça olor només fa que portar-me bons records, quan en les tardes càlides d'estiu berenàvem junts mentre els últims raigs de sol il·luminaven els nostres rostres. Ara no és estiu, ni molt menys. Estem a ple hivern, el clima és fred, els carrers estan desèrtics i la foscor domina la ciutat i alhora els sentiments dels ciutadans.

El pastís ja és a taula.

- Si no m'afanyo, en breu ja no n'hi haurà.

Ja m'estic aixecant, però de sobte, escolto la tendra veu d'en Pol que s'asseu al meu costat i amb un somriure a la cara m'ofereix un tall de pastís.

El seu alè a alcohol ho diu tot, tristesa, desconsol... Rep a tothom amb un somriure a la cara, jo que el conec bé, no com la majoria de persones d'aquest menjador, sé que darrera de la tendresa que mostra hi ha un noi de 20 anys trist i confós.

Ens hem posat a xerrar, però enmig del rebombori se'ns fa complicat escoltar-nos.

- Els seus gestos son curiosos

En Pol no fa més que treure tema, sembla ser que només vol parlar amb mi, no amb la resta de convidats. Però hi ha un grup de nois que criden en Pol perquè hi vagi.

- He de marxar, diu en Pol mentre s'aixeca.

- Els companys de l'equip de futbol em reclamen, tot i que no em cauen del tot bé he d'anar una estona amb ells

Jo sent conscient que probablement és l'última conversa que mantenim abans que marxi, amb la llàgrima a punt de caure, no li he dit ni un mot, ni li he fet un gest de comiat.

Natàlia Cantal

La festa

Hola, Sofia! Em crida una veu. Qui m'està cridant, ara? Quan vaig girar el cap per veure qui era qui m'havia cridat, vaig veure l'Emily, una de les meves millors amigues, envoltada d'altres amigues seves. Totes portaven alguna mena de vestit blau de tonalitats molt diverses tal com els hi havia demanat. Vaig a saludar-les i després vaig a veure les taules de menjar o em quedo parlant amb elles? Millor els vaig a dir alguna cosa, no? Què tal, Emily com has estat? Molt bé, i tu? Igual, igual. Mira! Et presento les meves amigues de quan érem petites. Aquestes nenes no em sonen de res, què faig? Millor que actui com si les conegués.

Hola, Charlotte, l'Emily m'ha parlat molt de tu! I de tu també Emma! I què els expliques tant a la teva amiga de nosaltres?, diu la Charlotte. Totes les aventures que vam viure de petites, és clar! Com aquella del dia que volíem un gat i el vam agafar del carrer i després el vam haver de deixar anar perquè cap de les nostres mares el volia acollir. Vull anar-me'n a agafar menjar d'aquelles taules en forma de cercle, quina excusa puc posar? Sí, sí, és clar que me'n recordo, li vaig fer un llit i tot! Si no us importa vaig a saludar als altres convidats. Sí, no et preocupis!

Per fi puc anar a menjar de les taules amb fruites i la font de xocolata que tant m'agrada. Quina fruita m'agafo primer? La maduixa o els nadius? Millor la maduixa que en queden poques i encara em quedaré sense. L'orquestra toca la meva música preferida mentre em menjo la maduixa i saludo els altres convidats. Hola, Maria! Com estàs? Feia molt de temps que no ens vèiem, no? Hola, Sofia! Doncs sí feia molt de temps que no ens vèiem. M'encanta la festa i totes aquestes decoracions que hi has posat, em diu mentre es menja l'última maduixa. Ja no podré repetir de maduixa, quina mala sort. Moltes gràcies, és un plaer tenir-vos a tots aquí. Tinc molta gana i la Maria s'ha menjat l'última maduixa... quina olor tan bona que fa, no? Què deu ser? Disculpa, què puc passar? Perdoni. Perdó. No pot ser! Són els còctels de gambes a les taules del menjar salat. Seria maleducat que, després d'haver passat per tanta gent per arribar a aquesta taula n'agafés dos? Potser sí, no? Però si no agafaran l'últim que queda i no podré repetir un altre cop. Millor només agafo un i després me'n vaig a la cuina a agafar-ne més.

Hola, Sofia! Que bo es veu aquest còctel que estàs menjant! Em diu l'Emily. Saps on n'hi ha més? No, ho sento, crec que s'han acabat. I a la cuina no hi ha més? Si li dic que sí anirà a agafar-lo i no hi haurà més per a mi! No, ho sento ja no en queden més, vaig dir quan just em vaig menjar l'última gamba. Bé, no passa res, no et preocupis. Anem noies, anem a veure què hi ha a les taules de menjar dolç! Adeu, Sofia! Adeu! Millor no els dic que tampoc queda molt menjar, no? No. Millor que no. No ha sigut maleducat, no, que em menges l'última gamba davant seu, no? No crec que s'hagi enfadat. Quina hora és? Les 2?? Ja gairebé s'està acabant! La gent ja s'està anant! Vaig a acomiadar-me de tothom. Adeu, li vaig dir a una noia vestida d'un blau molt clar que la feia destacar molt més que els altres. Adeu! Moltes gràcies per tot! Adeu! Bona nit! Fins aviat! Adeu! Quan ja se'n va anar tothom i va quedar la sala completament sola em vaig fixar en totes les decoracions que havia posat i em vaig alegrar moltíssim, ja que la festa va ser tal com me l'imaginava amb les flors de colors

roses, blaves i blanques, totes les plantes d'uns colors verds llampants, la font al mig fent aquell soroll tan característic de les cascades i aquells canelobres tan bonics. Els còctels! Vaig a agafar-ne l'últim que queda! I així es va acabar la festa, mentre em menjava l'últim còctel de gambes

Sofia Medrano

La festa

Vaig entrar per aquelles portes immenses de plata banyades amb or on es podien distingir uns relleus molt curiosos que sobresortien provocant dimensió i *glamour* a l'entrada principal, que va ser oberta per dos homes que semblaven germans bessons, amb unes perruques blanques com la neu, uns frac de color vermell i botons daurats.

Just en entrar, em vaig trobar amb unes escales de marbre, blanques i netes com una patena, las baranes de les escales estaven adornades amb un munt d'hortènsies, unes flors coreanes de colors liles i roses, que desprenien una olor a vegetació que automàticament em van conduir al poble on estiuejava amb els meus pares quan érem més petits, abans que la guerra esclatés. Wiedenborstel: com oblidar tots els estius que ens passàvem tot el dia perduts pels boscos del voltant amb els amics del poble, i la quantitat d'hiverns que ens havíem quedat aïllats per culpa de las nevades. Una clara evidència que tot i que físicament alguna cosa desaparegui de les nostres vides, en el nostre interior segueix més viu que mai.

Un cop pujades aquelles escales tan *glamouroses*, una segona porta enorme s'obria per dos homes iguals als de l'entrada que donaven pas a una gran festa, on el que més destacava era una música animada tocada per un petit grup d'orquestra, on un home de mitjana edat dirigia a unes tretze persones i els seus instruments. Personalment, el que més em sobtava d'aquells músics era la dona prima que seia al final acompanyada d'una gran arpa dorada, que amb els seus fins dits acarona les cordes produint una melodia relaxant que em traslladava a un munt de boscos màgics i fantàstics, com els milers de contes que ens explicaven quan érem petits.

De sobte una olor de menjar acabat de preparar va fer que l'olfacte vencés a l'oïda i obligués a la vista a dirigir-me cap a un racó on hi havia una taula amb unes estovalles de cotó, on a sobre es distingien milers i milers d'aliments entre els quals l'únic que podia reconèixer era el pa que hi havia en un gran bol de ceràmica. El primer que em vaig preguntar va ser com era possible que a fora d'aquell palau hi hagués gent morint de gana i allà hi havia menjar per donar i per vendre.

Abans que em pogués apropar a devorar aquell exquisit *buffet*, un senyor vestit amb una americana i un barret de copa em va parar i em va preguntar:

-Tu ets en Jack?-. Jo, estranyat, vaig assentir amb el cap, i de sobte l'home m'agafà la mà i la va sacsejar, mostrant una contenta benvinguda, i jo no vaig poder evitar afegir una pregunta.

- Disculpeu, però, ens coneixem?- vaig qüestionar.

De cop i volta el somriure d'aquell home es va convertir en una rostre estranyat que em va respondre:

-Jack, soc jo, l'Oliver! De Wiedenborstel, no te'n recordes? Era dels teus millors amics, soc el que aquell estiu et va salvar d'aquells marrecs que et van intentar pegar!

En aquell moment se'm va il·luminar la cara d'alegria i li vaig respondre.

-És clar! Oliver, ostres tu, quant de temps!- vaig contestar amb alegria

-Com estàs? Com va la teva mare? La...- vaig dubtar

-La senyora O'kelly-.

Vaig recordar que la seva mare cuinava els millor macarrons del món i que sempre desitjava que arribés l'hora de dinar per poder endrapar aquell plat tan bo.

Ell em va mirar somrient però amb una mirada melancòlica em va respondre:

- La meva mare va donar l'ànima a déu ja fa un parell d'anys a causa del bombardeig que va caure sobre el poble.

En aquell moment la meva expressió va canviar de feliç a trist en qüestions de segons.

- I els altres, l'Aghata, el Christian, en Jacob i la colla, com estan?

L'Oliver amb la mirada baixa respongué:

- Tots ells van morir a causa dels gasos que va desprendre aquella explosió, no va sobreviure ningú del poble, ara mateix el poble està deshabitat.

En aquell instant per la ment em van passar milions de bons records de tots aquells estius, i no vaig poder contenir una petita llàgrima que em va regalimar per la galta i que de seguida em vaig eixugar.

-I tu, com vas poder sobreviure?- Vaig preguntar-li.

-Aquell mes la meva mare va gastar tots els estalvis en una universitat de Londres per a mi, on he passat dos anys. Des de aleshores només he anat un cop a veure el poble, o el que quedava d'ell. Allà uns soldats em van acompanyar fins al cos de la meva santa mare.

A l'aixecar la vista, una llàgrima li baixava per la cara i queia al terra. El vaig abraçar uns segons donant-li uns copets a l'esquena. De sobte una dona vestida molt elegant amb un vestit rosat, es va apropar preguntant:

-Oliver, qui és aquest home?

L'Oliver en aquell instant es va eixugar ràpidament la cara i em va presentar.

- Hola, Emma estimada, et presento al meu amic de la infància: en Jack.

La vaig saludar amb un dolç petó a la mà, mentre l'Oliver seguia la presentació.

-Jack et presento a l' Emma, la meva esposa.

La vaig mirar i vaig contestar:

- És un gran honor.

Ella de seguida em va preguntar:

- D'on provens, Jack?

I jo li respongué.

- Ara mateix provinc de Notting Hill, on porto tres mesos reposant en una meravellosa casa.

Ella somrigué i afegí:

-Pel vostre aspecte sembla provenir d'un altre país.

Jo li vaig respondre:

- Efectivament, senyoreta! Realment no soc d'aquí, soc de Berlín, i cada estiu me'l passava al poble del seu marit on vam acabar fent-nos amics.

Es va produir un breu silenci i entre mirades i somriures una altra dona, jove i bella, se'm va apropar i em va preguntar si em faria res anar a ballar amb ella.

-Si em disculpeu, ha sigut un gran plaer i desitjo tornar estar en contacte amb tu Oliver.

Vaig afegir, mentre m'acomiadava de l'Emma amb una petita i elegant reverència.

Nil Bonilla

La nit de festa

M'agrada la manera en la qual camina, fent grans passes amb aquells talons blancs. Ja ha arribat a l'entrada. Aquella dona em resulta familiar, però no li poso nom. Crec que serà la filla d'algun convidat. Vaig a saludar-la.

Caminant fins ella hi ha una altra dona, aquesta més alta i amb els cabells foscos. Porta un vestit blau marí, em recorda a les roses que havia ordenat posar a l'entrada tan fines i delicades. La dona parlava amb un home de mitjana edat. Probablement el seu marit. Què hi ha a la copa que porta a la mà? Sembla cava. Després aniré per una copa.

-Moltes gràcies per convidar-me, Elizabeth! -va dir la dona dels talons blancs, amb un to formal, ja que eren poc properes- És una festa esplèndida! Per cert, no t'hauràs creuat al meu germà, l'Oliver, per aquí veritat? M'ha dit que tornaria aviat, però no el veig enlloc.

No podia ser que no hagués recordat que l'Oliver té una germana. S'assemblen molt, cabell ros i ulls blaus. L'única diferència és que ella té les faccions de la cara menys marcades i que la seva vestimenta és més femenina, és clar. Com es deia? Ah sí, Jane. "La meva germana vindrà just un dia abans de la teva festa, tenia moltes ganes de conèixer-te, podria venir?, em va comentar l'Oliver fa una setmana. Si és clar, li vaig contestar jo"

Allunyant-me els pensaments del cap em vaig tornar a concentrar en la dona que tenia davant, la Jane, que estava explicant-me alguna cosa.

-... L'altre dia el meu estimat em va demanar matrimoni, va ser esplèndid -crec que el que més em va impressionar va ser l'anell de diamants que ara porto al dit, va pensar la Jane assenyalant el seu anell a l'Elizabeth- la cerimònia serà d'aquí a tres setmanes, el dia 16 de febrer, estàs més que convidada, per cert!- va dir alegrement-

-Serà un plaer poder acompanyar-te en un dia tan important com aquest, Jane, gràcies per pensar en mi -

Que curiós, no conec gairebé a aquesta dona i m'ha convidat al seu casament, haurà sigut per cordialitat. Sí que es maca la germana de l'Oliver-

De totes maneres, per molt agradable que hagués estat la conversa amb la Jane, havia d'anar a saludar la resta dels convidats. Mentre anava fent les rondes, vaig recordar-me del molt que em venia de gust una copa de cava, així que vaig visualitzar on estava el cambrer més proper i em vaig acostar a ell. Pel camí, ja anava saborejant aquell regust escumós, la seva frescor, acidesa i amargor. I un cop tenia la copa a la mà, vaig decidir apreciar-la. El color del cava era el mateix de sempre, però no sé si era pel raig de llum del moment o pel molt que necessitava una copa després d'haver hagut de parlar amb més de 50 desconeguts. Que va ser la millor copa que mai m'havia pres. Sentia les bombolles passar del meu paladar a la llengua, fent-me pessigolles. Quan estava acabant d'empassar-me el segon glop algú em va cridar. Em vaig donar la volta. No podria dir que no veia ningú, perquè era tot el contrari, estava tan ple de gent que no vaig saber detectar d'on provenia la veu. Fins que algú va alçar la mà per saludar-me.

A ell sí que el coneixia, i molt. Com pot ser que s'hagués presentat si em va dir que probablement no podria? Que tenia un viatge de feina a Londres, i que li seria impossible venir. Que estrany.

-Justin, quina agradable sorpresa! Què et porta aquí?- Feia moltíssim que no el veia, no havia canviat gens, encara tenia un somriure perfectament alineat, uns ulls marrons on ningú mai podria distingir cap expressió, i aquella figura tan esvelta...

-Sé que no t'ho creuràs, però vinc per una dona-. El meu cor quasi se'm surt del pit. Aquest és l'home sobre qui portava pensant durant anys, tanmateix mai no se n'havia adonat. Pot ser que vingui per mi? Potser la carta, on li vaig dir que podia venir a la festa, li ha fet canviar d'opinió? Era massa surrealista per ser cert.

-I es pot saber qui és la misteriosa dona?- Vaig preguntar-li mentre alçava a les celles.

-Estic segur que ja ho saps - va dir mentre mirava al seu voltant amb una estranya mirada que no vaig saber desxifrar, era de temor? Nervis potser? Neguit?

-Si soc sincera, no tinc la més miserable idea.-Vaig mentir descaradament.

-És clar que ho saps, és la germana de l'Oliver, la Jane... -Ell continuava parlant. Jo? Jo en comptes de seguir la conversa veia negre. No em podia creure que fa menys d'una hora la Jane m'havia estat parlant que un home de Londres li havia demanat matrimoni, i a sobre m'havia convidat a la cerimònia. No podria haver començat dient-me que el seu estimat era el Justin! No la culpo, segurament ho ha fet, però estava pensant en altres coses. M'estava marejant. Necessitava sucre. -...no m'equivoco, ella ja t'ho ha esmentat, no?- continuava dient el Justin.

Ignorant-lo vaig directament a la taula on estan totes les fruites, la primera que veig és una maduixa. Sense pensar-hi dues vegades me la menjo. Sento que m'estic posant pàl·lida. No. No podria ser cert. Aquest no podia ser el mateix Justin que fa uns anys em va prometre que fugiríem junts. Que em va prometre amor etern.

-Elizabeth? Et trobes bé? Et veig pàl·lida.

Aguantant-me les llàgrimes vaig contestar-li.

-Sí, estic perfectament. No t'amoïnis. Com ja li he dit a la Jane estic molt alegre per vosaltres. Espero que sigueu molt feliços. Ara si em disculpes haig de continuar fent les rondes. Però ha sigut un plaer tornar-te a veure.

Em vaig allunyar.

Hi havia una amiga meva al fons, la vaig mirar. Ella em va veure també i seguidament la seva mirada va anar a parar a en Justin. No van caldre paraules. Va venir i se'm va emportar. Em va dir "Elizabeth, ves a fer una volta, jo m'ocupo dels convidats" Ni tan sols la vaig respondre. Simplement em vaig allunyar. Endinsant-me a la foscor de la nit. Amb la qual em sentia tan identificada.

Ekiñe Ranedo

La festa

Les pupil·les es van moure fins a desaparèixer sota les parpelles dels ulls. Els tocs a l'esquena començaven a ser irritables. Al girar-se, estava ella, somrient falsament.

-Cordials saluts petita! - va dir en un to força alt la Wendy. Lluïa un vestit rosa pastel espantós. Amb certesa portava una estructura metàl·lica sota del vestit. Les corbes i el cos perfecte del que ella presumia a la universitat era inassolible en aquestes èpoques

de vida, va pensar l'Anne. -Com acostumàvem a dir en aquells temps, te'n recordes? - va seguir la Wendy.

-I doncs ha sigut aquest galeig antic organitzat per tu? - va dir la Wendy seguidament mentre mirava l'entorn amb cara de desgrat.

-Efectivament, és que hi ha cap inconvenient?- va respondre l'Anne.

L'entorn sembla agradable i acollidor, pensava l'Anne. L'aparença d'una festa formal antiga com les de l'època barroca comença a cobrar vida. Els gustos refinats de la Wendy mai sobraven. La repel·lència de la dona de relativa mitjana edat sempre ha estat oportuna. Mai ningú ha arribat a entendre el perquè del seus comentaris. Suposadament ella sempre era la persona més rica, cordial, amb més honor... En fi, sempre la que més.

-No... no ho deia per res... - deia cada vegada baixant més el to mentre mirava l'ambient girant i pujant el cap mentre arrufava les celles. En el nas també apareixen arrugues i la boca feia una forma estranya. De cop, va tornar a girar el cap a i just a sota estaven les petites i exquisides preparacions.

- Canapès! - va exclamar mentre es dirigia a agafar un. Els més propers a ella contemplaven com el petit tros de menjar es dirigia directament cap a la seva boca, just a dins dels seus llavis perfectament pintats i perfilat en un to pàl·lid, el qual combinava perfectament amb les flors roses que adornaven la sala. Quan el comença a mastegar, de cop i volta comença a agitar les mans d'una forma brusca i desagradable, dirigint-se al seu personal, millor dit, el seu guardaespalles o com semblava, el seu esclau. Aquest mateix va agafar un tovalló de la taula més propera i la va aproximar a la boca de la senyora refinada. La Wendy va deixar anar el que veritablement eren unes postres clàssiques d'alta cuina. El seu esclau vestit de manera inadequada; segurament hauria estat responsabilitat de la Wendi, ja que sempre vol cridar l'atenció, pensava l'Anne. Doncs el senyor no vestit de negre com acordat, sinó de color blau clar, va agafar l'embolcall de menjar provinent de la boca de la Wendy i la va deixar just a sobre del mantell *beige* del banquet de les postres.

-Però què és això? Quina bogeria de plat és aquest? - va cridar amb cara de disgust.

-Doncs un *brownie* de taronja i xocolata amb aroma de rosa juntament amb una esferificació de caramel. - vaig dir amb un to serè - T'agrada? Les meves postres preferides. He demanat especialment a la cuina l'elaboració d'aquestes postres. - va esmentar l'Anne en un to de superioritat. De fet, adorava veure la seva cara de fàstic.

- I com és que no t'agrada això? Però si la teva finesa és tan luxosa, em sorprèn que no t'agradi aquestes exquisiteses.

-Doncs és clar que m'agraden, simplement... hi havia un mosquit - va intentar dissimular la Wendy perdurant encara amb la cara de fàstic.

-D'acord, Wendy, el que tu diguis. - va respondre l'Anne amb total seguretat. - Doncs gaudiu de la festa! - va dir mentre marxava.

La cara irritada de la Wendy la feia encara més feliç i més segura que la festa estava anant bé i simplement eren els gelos de la Wendy els que indicaven que era fabulosa. Amb el cap ben alt i amb plena confiança, passejant entre la gent, amb l'orgull de ser l'organitzadora de la festa, s'asseu en una cadira d'una taula qualsevol. Fixant-se en la gent i en la seva vestimenta. "Quin escàndol" pensava l'Anne quan veia els vestits tant lletjos que havia escollit la multitud. Esperava més qualitat en la vestimenta dels convidats ja que al ser adinerats, es poden permetre un vestit de dissenyador ben apropiat per a l'ocasió; tot i que els colors dels vestits combinaven espectacularment amb les guirnaldes de flors de colors rosa, blau groc, blanc i violeta situades a als laterals de la sala, en conjunt es veia una sala plena de colors pastels, esplèndida, estava orgullosa.

Més tard, ja conclosa la festa, l'Anne va ajudar al servei a recollir la sala. Va ajudar a treure la cobrteria daurada i els gerros de flors sobre les taules repartides per la sala. Es va emportar en recipients de vidre tots els dolços restants. Tot recollit, les llums ornamentades amb detalls antics van afluixar la seva brillantor i finalment, la làmpada principal va deixar de lluir. Les grans portes van quedar tancades. Suspirant i fent mitja volta per baixar per les escales vermelles cobertes amb una catifa vermella, "Hauria de fer més festes com aquesta" va pensar l'Anne fent aparèixer un lleu somriure sota el seu nas.

Aitana Sánchez Molina

La festa

Vaig llevar-me a les vuit del matí al meu apartament de Tokio. Per la finestra es podia veure un sol brillant però gèlid.

-Vaja, un altre dia on m'hauré d'abrigar i dependre de les cafeteries més properes per sobreviure al fred del carrer- vaig dir preocupada-.

Em vaig dirigir al lavabo per dutxar-me i poder-me maquillar. Estava cansada però amb ganes d'anar a la universitat per poder veure als meus amics. -Crec que acceptaren la meva invitació - deia convençuda-. Segur que vindran a la meva festa- vaig dir mirant-me al mirall i pentinant el meu ondulat cabell castany-.

El telèfon va començar a sonar, algú estava trucant-me. Era la Saori, va venir a recollir-me en cotxe per anar juntes a classe. "Ella serà a la primera que li donaré la invitació".

Vaig contestar i la seva dolça i suau veu em xiuxiuejava l'orella com si fos una orquestra de música clàssica elegant i refinada.

-Florence! Estic davant del teu edifici amb el cotxe, t'espero però vine ràpid que no estic ben aparcada i a més arribarem tard a classe- va dir la Saori jugant amb els clauers que acompanyaven a les claus del seu vehicle.

-Sí, sí. Ara baixo, no et preocupis. Per cert, t'he de comentar una cosa.- vaig dir mig badallant per la poca energia que tenia aquell matí.

-EL QUÈ?! Ara tinc curiositat... Digues-m'ho ara, si us plau!- va exclamar la Saori quasi cridant.

-Primer calma't. Quan arribi al cotxe t'ho explico.- vaig dir-li agafant les claus de casa.

-D'acord... Ens veiem!- va dir-me mentre penjava el telèfon.

La porta de casa meva era finalment tancada i podia sortir a veure a la Saori. Vaig picar-li a la finestra del seu vehicle perquè em deixés entrar.

La meva estimada amiga va obrir la porta i em va mirar fixament amb els seus ulls foscos i esgarrapats donant-li una mirada felina i provocadora. "Déu meu... Ara què li passa a aquesta...?", em preguntava una mica espantada.

-Què era allò que volies preguntar-me?- em va dir amb un somriure a la seva cara rodona però prima.

-Estic organitzant una festa a casa meva i estàs convidada.- vaig dir emocionada.

-De veritat?! Per fi faràs una cosa divertida pels teus estimats i guapos amics.- va dramatitzar mentre posava en marxa el cotxe.

Vaig riure davant del seu petit "teatre" i ràpidament vaig engegar la ràdio per escoltar una mica de música. El cotxe anava a un ritme força ràpid, però no em vaig preocupar perquè ja m'havia acostumat a la seva forma de conduir.

La Saori va parar el vehicle i vam sortir totes dues. Ràpidament ens vam dirigir cap a classes diferents.

La meva classe d'història era gran i espaiosa. Les taules i cadires eren alineades perfectament, donant una imatge més ordenada. La pissarra verda era ampla i neta. Els guixos col·locats de forma molt organitzada donaven plaer a la meva vista. A poc a poc els meus companys van començar a entrar per la porta de fusta marró fosc i anaven seient aleatòriament. Vaig dirigir-me cap a una part més separada de la gent, és a dir, al costat de la finestra. "Encara no ha arribat?" deia recolzant-me a la cadira cap enrere.

Una mà em va tocar l'espatlla. Era freda i suau. Vaig girar-me ràpidament i el noi que em vaig trobar a davant era el que esperava. "Segueix tan guapo com sempre..." vaig pensar mirant-li els ulls foscos i també esgarrapats. El seu cabell negre desordenat com el carbó i la seva pell pàl·lida com la neu em vam fer enamorar-me cada vegada més d'ell.

-Ei, com estàs?- Em va dir amb el somriure més bonic i sincer del món.

-H-Hola Yuki, e-estic bé i tu?- Vaig dir molt nerviosa.

Aquest és l'efecte que té en mi. Mai m'he sentit així parlant amb ningú. “Per què sempre em passa el mateix? Puc parlar com una persona normal?” vaig pensar en aquell moment mentre esperava la seva resposta.

-Bé, normal. És un pal anar a classe. Però sé que et veuré i no em fa tanta mandra.- va dir retocant-se el cabell ràpidament.

“Què acaba de dir? Diu que no li fa tanta mandra venir a classe per mi?!”. Aquests pensaments em rondaven pel cap i va ser quan vaig decidir explicar-li el tema de la festa.

-Per cert, t'in-

-Bon dia a tothom, comencem.- Em va interrompre el professor quan va entrar.

-Perdona, què deies?- va preguntar-me el Yuki amb un somriure.

-É-És igual, després t'ho dic- li vaig contestar molt decepcionada per la interrupció.

La classe va passar lenta. El Yuki es veia molt concentrat però jo intentava recrear un monòleg dins del meu cap per practicar allò que volia dir-li. Quan el professor va donar per acabada la lliçó, el Yuki i jo vam sortir de l'aula junts.

-Bé, Yuki... El que et vo-

-Tiaaaa! Com estàs?- va preguntar-me la Saori mentre venia cap a mi.

-La segona vegada que t' interrompen quan vols dir-me una cosa. Sembla que el destí no vol que ho expliquis.- va dir el Yuki rient.

-El que et volia dir és que si et vindria de gust venir a una festa que faré aquesta nit al meu apartament.

Aquesta vegada ja no estava tan nerviosa ja que si no ho deia ara, no ho podria dir mai.

-Una festa? És clar! No tots els dies tens l'oportunitat d'anar a una festa celebrada a un apartament de Shibuya.- va dir el Yuki bromejant.

El moment que va confirmar la seva assistència, sentia que el meu cor es sortia del meu pit. La Saori em va mirar somrient perquè sabia exactament el que estava pensant. “Potser aquesta nit tinc l'esperança de ser més propera a ell” vaig pensar mirant-lo amb cara d' enamorada.

La següent hora la Saori i jo vam marxar cap a la cafeteria on ens trobaríem amb un amic més. El Takashi era un noi alt i fort, tenia la pell morena però delicada i els seus ulls eren populars entre les noies per ser grans i rodons. El seu cabell el portava recollit amb una petita cua i el seu serrell estava desordenat, com de costum.

-Takaa! Com estàs, tio?- vaig apropar-me emocionada cap a ell.

-Florence! Que emocionada estàs avui. Que t'ha passat alguna cosa amb “ja saps qui”?

El seu somriure de “graciós de la classe” em va fer recordar el millor moment del dia. Encara recordo perfectament les paraules del Yuki. La seva veu decidida però ingènua eren música per a les meves orelles.

-Taka, no la molestis. Tens alguna cosa a fer aquesta nit? La nostra antisocial preferida farà una festa al seu apartament i a més ha tingut el coratge de preguntar-li al seu estimat si vol venir- va avançar-se a les meves paraules la Saori.

-M'estàs vacil·lant oi? La meva petita es fa gran,estic orgullós de tu.- va dir entre bromes el Takashi mirant a la Saori per donar-li entrada per molestar-me.

-Florence, per fi has donat el gran pas de dirigir-li la paraula sense tartamudejar al Yuki- va riure la Saori mentre m'acariciava el cabell.

-Vosaltres dos pareu ja. A que no veniu a la meva festa?- vaig començar a amenaçar als meus amics amb una mirada assassina.

-NO! Amb el que ens ha costat el fet que organitzis un esdeveniment social. - va exclamar la Saori suplicant-me.

Ja era l'hora de tornar cap a la següent classe. A la porta de l'aula m'esperava la Kaguya. Una noia baixeta amb els cabells curts i llisos. El seu serrell estava accentuat cap a la dreta i el llum del passadís il·luminava la seva melena rossa.

La Kaguya sempre ha estat la més dolça de tots els membres del grup, però té una petita curiositat. Està una mica obsessionada amb el vudú i altres rituals estranys. Tots opinem que és una afició poc normal però la respectem perquè al final del dia, segueix sent amiga nostra.

-Florence! Com estàs? Tia, ahir vaig veure un llibre de la biblioteca que parlava d'un ritual africà molt interessant.- va dir emocionada la Kaguya.

-Estic bé, però no em parlis dels teus temes espirituals estranys.

-Tranquil·la, que no et faré res. Per cert, recorda-li a la Saori que em deu diners d'aquell batut que li vaig comprar fa dues setmanes.

La Kaguya i jo vam entrar a l'aula al veure que la professora estava entrant. La classe era igual que la d'aquest matí. L'única diferència és que hi havia una pissarra digital en comptes d'una de guix.

Quan la lliçó va acabar, vaig agafar les meves coses i vaig dirigir-me cap a fora amb la Kaguya. De cop va aparèixer l'últim integrant del nostre grup d'amics. El noi més excèntric que podeu arribar a conèixer, l'Ikuya. És un noi molt interessant i a més un fan del vi. De veritat que és un problema, és capaç de beure dues copes de vi per esmorzar. Per esmorzar!

-Bona tarda, noieta. Com aneu? He estat buscant al Taka perquè em doni la seva opinió sobre aquest vi. Sabeu on és?- va dir l'Ikuya mentre ens mirava a través de les seves ulleres.

-Primer de tot, estem bé. Segon, són les cinc i estàs pensant en vi?- vaig preguntar-li mentre ell s'anava acomodant el seu cabell curt i blau.

-T'estranya? Ja hauries de saber-ho.- va riure ell.

-Nois, on estan els altres? Vull marxar ja. - va queixar-se la Kaguya.

-Estem aquí! Portem begudes per la festa. També hem comprat una mica de menjar.- va apropar-se la Saori amb dues bosses acompanyada del Takashi.

-Una festa?!- van dir la Kaguya i l'Ikuya a la vegada.

-Us ho anava a dir ara. Estic fent una festa per aquesta nit. Veniu?- Vaig convidar als dos.

-És clar!- van exclamar la noia de cabell rosa i l'excèntric noi.

“De veritat que tinc uns amics molt estranys i caòtics” vaig pensar mentre veia el panorama que s'estava creant enmig de la universitat. El problema era el següent. Com puc fer-me la interessant davant del Yuki amb aquesta gent?! Soc la persona més bàsica del món. Al final, he de ser jo mateixa i si no li agrado és problema seu.

Tots vam anar cap al meu apartament per ajudar-me a preparar la festa.

El meu apartament mai havia estat gran, de fet era força petit. No em podia queixar ja que vivia en uns dels millors barris de Tokio. Les vistes des de la terrassa eren increïbles, les parets de maons blanc estaven il·luminades pels petits fanalets de color rosa que penjaven. La zona *chill out* era la meva preferida. Consistia en un petit racó que vaig crear per relaxar-me. Hi havia una taula de fusta que estava acompanyada per unes cadires blanques amb un coixí de color turquesa a sobre.

Vaig entrar per veure com anaven tots. La taula estava decorada amb tot el menjar que havíem comprat. L'Ikuya se'm va apropar de sobte i em va mirar als ulls.

-Florence, penses fer alguna cosa amb el tema del Yuki? Hauries de dir-li el que sents.

-Ho sé... Però estic molt nerviosa i a més tinc por. No sé quan arribarà i no estic preparada.

Aquelles paraules van semblar invocar al Yuki i de sobte va sonar el timbre. Portava una roba diferent. Una dessuadora de color negre amb un estampat *edgy* i alternatiu. El seu cabell estava més arreglat però el seguia tenint desordenat com sempre. “Mare meva...” vaig pensar mirant-lo de dalt a baix.

-Y-Yuki, hola.

-Hola, Florence! M'alegra veure't. Gràcies per convidar-me!

El Yuki em va fer una abraçada molt forta que va durar uns segons. El meu cor estava bategant molt ràpid. Quan ens vam separar vaig veure que portava una bossa.

-Per cert, he comprat unes begudes. És el mínim que puc fer, oi?

-Gràcies... Ets un amor.- vaig dir mentre li agafava la bossa de plàstic.

Se'm va escapar l'última part de la frase. Em vaig posar molt nerviosa i la meva cara estava cremant. "Segur que estic vermella, quina vergonya" vaig pensar tocant-me el rostre. El Yuki em va somriure i vaig veure com hi havia una mica de vermell a les seves galtes.

-Eii! Que comenci això ja, no?- va venir corrents la Saori amb la Kaguya.

Vam passar tots cap a dins i ens vam dirigir cap a la terrassa. L'Ikuya ja havia obert l'ampolla de vi i el Takashi s'hi va unir. La Kaguya i la Saori estaven a taula preparant-se una beguda. Van passar unes quantes hores i va ser el moment que vaig notar que era l'hora de parlar amb el Yuki seriosament.

-Yuki, vols pujar a dalt de tot? Hi ha unes vistes precioses.

-És clar, anem-hi si vols.

Vam anar cap al lloc on volia per poder parlar tranquil·lament. Estava nerviosa. No només pel fet que anava a confessar-li els meus sentiments al Yuki, sinó també perquè havia deixat en el meu apartament els meus amics amb alcohol i tota la llibertat del món.

-Bé, volia parlar amb tu- vaig dir-li mirant-me les mans.

-Sí... Jo també sento que necessito parlar amb tu, Florence.

-Yuki, des del primer dia que ens vam conèixer vaig notar una connexió especial. D'aquelles que no tens amb tothom. Ets físicament molt atractiu, però la teva personalitat i cervell em van fer veure que no era només la teva aparença el que m'agradava tant. Sempre m'has agradat. Bé, m'he enamorat de tu. Jo vo-

El Yuki em va interrompre amb un petó. No m'ho podia creure. El petó era suau al principi però després, a poc a poc, es tornava més apassionat. Ell m'agafava de la cintura i jo de de les espatlles. Aquell moment va durar uns quants minuts. Quan va acabar, em va mirar als ulls fixament. Una mirada dolça i delicada.

-Florence, no diguis més. T'estimo.

Vam baixar junts de la mà. A l'entrar per la porta vaig trobar una situació que no m'esperava. "Què està passant...?" vaig pensar mirant el panorama que els meus amics havien muntat.

-Hola *hip* on éreu? *hip*- va dir la Saori amb l'ampolla de *Vodka* a la mà.

-Saori?! Estàs molt borratxa, els altres què fan?-

-Vaig a mirar, si vols- va dir-me preocupat el Yuki.

-Saori, vine amb mi ara mateix- vaig dir-li a la meva millor amiga.

-Aiiii tiaaa... que bé que estic! Em sento genial *hip*

La Saori mai havia estat tan borratxa. Era la primera vegada que la veia d'aquesta manera. El meu telèfon va vibrar i vaig rebre un missatge del Yuki dient-me que vinguéss ràpidament.

-Sao-...

La Saori ja no era allà. Havia desaparegut. “ON ESTÀ AQUESTA ARA?!”.

Quan vaig anar a la terrassa el Yuki intentava parar al Takashi de beure més vi. El *sake* (お酒) estava tirat pel terra totalment buit. L'Ikuya vomitant en una cantonada i la Kaguya intentant-li fer un ritual estrany a la Saori. Aquell moment vaig pensar “Mai més torno a fer una festa... Per què? Estava més còmode sent una antisocial”. Vaig agafar l'Ikuya i el vaig ajudar fins que va acabar de vomitar, després el vaig apartar i el vaig portar cap a dins per estirar-lo al sofà. El Yuki va aconseguir que el Takashi tornés també cap al menjador. L'última cosa que ens faltava, era la situació de la Kaguya i la Saori. El Yuki es va ocupar de la noia *petite* de cabell curt i jo de la famosa Saori. La Kaguya quan s'emborratxa és molt dolça, més que de costum. Per tant, no és complicat. El problema era la Saori.

-Tia *hip* que segueixi la festa, no? *hip*

-Saori, ves cap a dins. És hora de dormir.

-No *hip* vull *hip* dormir

-Fes-me cas.

-Demà em promets que m'explicaràs com t'ha anat amb “ja saps qui” *hip*

Vaig assentir i així va ser com vaig aconseguir que anés amb tots els altres.

El Yuki estava sentat al terra, em va mirar i em va somriure. Em va obrir els braços per donar-me entrada per abraçar-lo. El vaig abraçar i em vaig quedar adormida als seus braços. Tots vam descansar fins al dia següent. El millor de tot és que encara que fos una nit amb moltes pujades i baixades, la vaig passar amb la gent que més estimo.

Carla Gallardo

La celebració de Carnestoltes

La festa que tant temps he estat planificant és tot un èxit. Tots els meus amics, coneguts i familiars donen color amb les seves esplèndides disfresses a l'ambient carnavalenc. La música sona, i les rialles i els crits d'alegria de la gent m'encomanen el bon humor. S'ensumen de lluny les pastes i els pastissos, encara que ja fa una estona que s'han tret del forn. De prop es nota encara la seva escalfor. Ah mira, si allà està l'Antònia tastant-ne algunes:

-Hola, Antònia, com van les coses? Què tal amb el teu marit?-

-Doncs mira, noia, tot em va bastant bé i el meu marit encantat de la vida, igual que jo. T'he de felicitar per aquest esdeveniment, està molt ben muntat, i aquestes pastes... aquestes pastes delicioses! Ja em diràs la recepta, Teresa.-

-Ja hi pots contar estimada! Quedem qualsevol dia d'aquests i fem una reunió d'antics estudiants, com les que fèiem abans! I així aprofitem i m'ajudes a fer el berenar.-

Després d'haver estat una estona parlant amb l'Antònia giro cua cap a la cuina, per veure com va tot i mirar si falta alguna cosa. De camí cap a la cuina passo per davant del lavabo, fa olor de fum i prové de dins de l'habitació. M'ensumo que algú està fumant. Que no han quedat prou clares les normes a les invitacions? Amb ràbia i una mica de decepció continuo el trajecte cap a la cuina. Només obrir la porta començo a notar un munt d'aromes de diferents tipus. M'acosto al cuiner:

-Mmmm... Quina bona olor fa això que prepares, Ramon! Li falta molt per sortir?-

-No, Teresa, ja està gairebé a punt. En vols tastar un abans que surti a la gentada i sigui devorat a l'instant?-

-Serà un plaer ser la primera en tastar aquest exquisit canapè de salmó, moltes gràcies.-

Al fer-li una queixalada em transporto automàticament. Sento el soroll de les onades, la sorra entre els dits, la cremor del sol a la cara... fins i tot aquell punt salat del mar. Vaja, que aquesta barreja d'ingredients a un canapè em fa sentir com si estigués a la platja i em fa reviure aquells moments de quan era nena jugant fins altes hores de la nit amb els germans.

-Deliciós, Ramon, i és per això que ha sigut una fantàstica idea confiar el banquet de la celebració en mans teves.-

Torno a la sala principal, s'ha posat a ploure, se sent el colpeig de les gotes d'aigua que impacten contra les finestres i la taulada. De tant en tant es veu la brillantor d'algun llamp o se sent l'aldarull d'un tro. Tot hi així la gent segueix festejant i passant's-ho la mar de bé. S'acosta una vella amiga la qual feia temps que no veia:

-Teresa! Quan de temps, bonica!-

Em fa una forta abraçada, l'olor del seu perfum també és forta, però s'aconsegueix camuflar amb l'aroma de roses que fa el saló.

-Sí que en fa, Alexandra! Ja he estat parlant amb l'Antònia estona abans i hem decidit de fer una quedada tot el grup, ja saps, la colla de sempre.-

-I tant, quina bona idea! Per cert, què és això que sona? Alguna peça de Carnestoltes de Saint-Säens?-

-Ai, Alexandra, quina bona oïda que tens per la música. Apa maca segueix gaudint de la celebració!.-

La festa va anar de meravella, va ser tot un èxit. En acabar tothom em va felicitar pel meu gran esforç organitzant la celebració i per com es va dur a terme. Encara queda pendent el berenar amb els amics, però de moment, em toca gaudir de la satisfacció d'una feina ben feta.

Clara Pintado

La festa

Vaig arribar a la festa de la Jane a l'hora que ens havia convocat, a dos quarts de vuit del vespre en punt. Ella n'era conscient, de la meva puntualitat. Com a bona anglesa que soc, és un valor molt important per a mi.

La Jane ens va rebre molt amablement i ens va acompanyar a l'habitació per deixar els abrics i la nostra bossa de pertinences. Quan vaig sortir de la seva cambra, vaig creuar el menjador, quina olor tan càlida i reconfortant.

-Jane, quina bona olor! -li vaig dir.

-Que bé que t'agradi Susan! - em va contestar - L'he comprada a la botiga del senyor Smith, ja saps com m'agraden les seves espelmes. Aquesta és la seva última creació, canyella!

-Ah, mira! Ja m'hi passaré algun dia - vaig dir-li. He de dir, però, que no calia tanta explicació per haver-li dit que m'agradava la seva espelma però bé, ho vaig deixar córrer.

Totes teníem gana i ens vam dirigir a la taula. Quan la Jane va arribar amb la safata de sushi, la cara se'm va posar pàl·lida com la llet. No m'agrada el peix cru i menys el picant i fixa't, les dues coses que més odio combinades en un plat i a casa aliena; quina sort la meva.

Vam començar a menjar i la Jane em va preguntar:

-Susan, que no t'agrada, com és que no menges?

-No, no Jane, no és això... És que... estic tipa - li vaig dir, mentint, és clar.

-Ah! D'acord doncs menja el que vulguis, eh? No vull que et senti malament - va respondre ella.

-Tranquil·la, gràcies! - vaig dir amb una cara bastant forçada. Per sort van arribar uns fideus saltejats i va ser el que em va salvar el sopar.

La Jane va girar el cap i em va veure cruspír els fideus. Jo vaig veure-la de reüll i vaig dir-li - Fixa't, m'ha tornat la gana - vaig dir amb un riure incòmode.

Un cop vam acabar el sopar, ens vam dirigir al sofà a escollir una pel·lícula. He de reconèixer que la Jane havia posat el seu cos i ànima en aquesta festa perquè tot, escrupulosament tot, estava decorat al detall. Els fanalets de la terrassa em van fer sentir com a casa. Era la meva primera nit fora de casa i m'enyorava cada vegada més quan la foscor tenyia el cel.

Tot seguit, ens vam acomodar totes al sofà quadriculadament. Cadascuna tenia un lloc específicament assignat. La Jane va portar refrescs, bombons i crispetes que vam endrapar tan bon punt va començar la pel·lícula. Vam triar “Grease”. Un musical divertit, alegre i amb una història romàntica indiscutible. Durant el transcurs de la pel·lícula, vaig fixar-me en la Dorothy. La pobra va esclatar plorant quan va veure en John Travolta i l’Olivia Newton-John en la pantalla. Vaig pensar que era un pèl exagerada, no? Vull dir, l’escena era bonica però tampoc tan commovedora. La Mary Anne es va adonar de la meva observació cap a la Dorothy i em va xiuxiuejar a l’orella:

-Susan, que no ho saps?

-Que no sé el què?

-Nena! Que la Dorothy i en Marcus van trencar fa una setmana! La Dorothy està davallada.

-Ostres! No ho sabia! Per què no m’ho havies dit?

-Pensava que la Jane t’ho hauria dit; va ser la primera d’assabentar-se’n.

-Doncs no. Pobra Dorothy, si ho hagués sabut li hagués donat suport. Espero que no pensi malament de mi ni que s’hagi enfadat.

-Tranquil·la, dona. No és culpa teva. Després si no t’hi acostes i li dius alguna cosa, ja veuràs com ho agrairà.

-Sí, suposo.

Em vaig sentir destrossada. Sé que no era el meu tema però el fet que ningú m’hagués dit res em va doldre, sincerament. Feia un temps que ja veia que algunes noies del grup s’havien distanciat una mica de mi. Però bé, vaig decidir que no era el moment perquè volgués o no, era la festa de la Jane, no de les meves penes.

Almenys l’olor de canyella, la manta peluix, la banda sonora de la pel·lícula i el llum tènue dels fanalets van crear l’ambient perfecte on tancar els ulls en un son profund. Quan vaig tornar la vista al menjador, vaig veure que totes eren adormides i no vaig poder evitar somriure dolçament.

-Quina festa tan bonica, sens dubte inoblidable. La Jane ha estat una amfitriona excel·lent i hem tingut moments emotius, d’altres un pèl agres, d’altres divertits i d’altres simplement indescriptibles. Gràcies per aquesta festa. - vaig dir en veu baixa i Mary Anne, que aparentment no estava del tot adormida, em va donar la mà i vam dormir plàcidament.

Lia Garmendia

La festa

La Marta està menjant canapès a una de les taules rodones i blanques de la festa. A l'aixecar el cap veu en Xavi. -Déu meu què hi fa aquest aquí? quina vergonya- va pensar. “ En Xavi es el meu ex nòvio i em va fer molt mal, em va posar les banyes!” La Marta no parava de repetir-s'ho. Quan es va acabar el seu canapè de salmó, decideix anar a la gran pista de ball del jardí a passar-ho bé amb els seus amics. -No vull saber-ne res, d'en Xavi, però per què és aquí? Qui l'ha convidat?- El cap de la Marta eren tot preguntes.

-Hola, Marta, quant de temps!- Va escoltar la seva veu, a poc a poc la Marta es gira, efectivament, el Xavi l'havia vist.

-Ostres, Xavi! Quant de temps, què hi fas aquí?- “Quina vergonya” no parava de pensar.

-Vinc d'acompanyant de l'Anna- “L'Anna, la meva millor amiga de la infància? No, no, no pots ser”

-Ah, que sou parella?- “ Si us plau que digui que no”. Cada cop estava més nerviosa.

- Sí, ja portem cinc anys. No t'ho havia dit l'Anna?- “És clar que no m'ho ha dit, sabia que em faria molt mal. Ell és el meu ex!!”. La veu cada cop era més tremolosa, va deixar la copa al primer lloc que va trobar, les mans cada cop li suaven més.

-No, no m'ho havia dit, quina sorpresa, me n'alegro molt!- va dir amb cara de fàstic.

La Marta necessitava marxar de la festa ja, una amiga seva estava amb el seu ex nòvio i s'acabava d'assabentar. - En Xavi està molt lleig i envellit, com l'Anna ha fet això? Demà parlaré amb ella- No parava de pensar. -Vaig cap a casa a dormir, espero que això sigui un malson- va dir amb el nus a la gola. S'acomia de tothom i se'n va. - La meva gran festa, amb els colors blancs, les olors de vainilla, la música jazz..., com pots ser!! Que hagi passat això?!- La Marta només tenia ganes de plorar.

Nina Colomer

La festa

No he acabat el meu canapè de salmó, però la gran majoria comença a aixecar-se de la taula i a donar per acabat el sopar, jo em limito a seguir-los. Sona la música. Ballen. No em moc. Em sento sola tot i que la sala està plena de gent. Un home em mira. S'acosta. Em demana ballar. Dic que sí, tot i que no sé qui és. Ballem. El volum de la música em mareja, el meu únic objectiu és fugir d'aquest xivarri i tancar-me a la meva habitació, plena de pau i tranquil·litat.

Intento creuar una mirada de complicitat amb qualsevol persona de la sala, però no aconseguixo veure cap rostre a causa del ràpid moviment de cap que fan tots seguint el ritme de la música. Em comencen a suar les mans, i acte seguit em cau la copa esclatant milers de vidres per tota la sala. Tothom gira el cap dràsticament per a saber què havia resultat tan sorollós. No em queda més remei que abandonar la sala i em

dirigeixo ràpidament però sense córrer al lavabo. Semblava que no, però era just on volia anar.

Després de donar voltes per tota la casa, em vaig topar amb una porta blanca que en el centre tenia un petit cartell on estava escrit *toilette*. Em mullo la cara, la qual cosa espatlla el poc maquillatge que porto i em miro al mirall, intentant calmar-me i evitant escoltar la potent música d'aquesta festa parisina tan peculiar.

Penso, "per això no has d'anar a festes on no coneixes ningú", però sé que no serà l'últim cop que tindrè aquest pensament.

Després d'un quart d'hora decideixo sortir del lavabo, com un cargol de la seva closca. I actuo com si sabés el que estic fent. És el primer pas. Torno a la sala de ball, aquest cop tindrè més sort.

Rita Sust

La festa

Sona sobtadament el despertador a les 8:45 del matí amb la melodia *Back in Black*, d'ACDC. "Maleït Jan", penso, perquè ocasionalment em canvia el so per donar-me una agradable benvinguda al dia que comença. "Que considerat que és el meu estimat germà", es pot deduir la ironia. Jo considero que el so del despertador de cada persona et dona una mica més d'informació sobre la seva personalitat. Normalment jo tinc posada la melodia *Claire de Lune*, ja que em transmet pau i calma per començar el dia relaxada i concentrada amb el que haig de fer. Després d'apagar el despertador, com cada matí, obro les cortines i el sol em venta la cara amb escalfor. Torno a jeure al llit amb les cames entrecruades, poso la meva llista de reproducció anomenada Calm Music "Haig de canviar el nom de la playlist per calm stuff<3", aquesta està plena de cançons que m'encanten i no em desconcentren. Em poso a meditar una estona, per ser exactes 15 minuts, pensant en tot el que haig de fer avui. Meditar m'enriqueix la ment i l'ànima, em proporciona sensacions i emocions de calma i equilibri, "L'equilibri és indispensable a la vida", cosa que se'm fa molt difícil de trobar en altres activitats, o fins i tot en les persones, excepte amb ell "l'Hèctor". Ell és de les poques persones, per no dir l'única, que em transmet aquest tipus de sensacions. Ja sé que és molt clixé per part meva, però és cert. Quan estic amb ell sento que és transparent amb mi, sense dobles intencions, i això em transmet pau. "La festa". De cop i volta sento una sensació d'angoixa al meu estómac, com si dintre de mi tingués un petit monstre retorçant-me'l. Torno a la realitat, "Calma't Daphne", començo a fer respiracions "Inspira", "Expira", "Inspira", "Expira". Quan ja aconsegueixo tenir un tipus de control sobre la meva respiració penso en tot el que haig de fer avui. "D'acord, Daph, ara esmorzes, et rentes, et vesteixes i surts de casa cap al centre comercial, tens temps, t'has llevat d'hora" "Segueixes la ruta que et vas preparar l'altre dia per comprar tots els subministraments de la festa i a la tarda vas a classe". De cop i volta "No pot ser!" torna a sonar la melodia que m'ha posat el meu germà, corrompent els meus pensaments, "Hauria d'haver pensat que hauria canviat les dues!" per avisar-me que els 15 minuts ja han passat. Aturo la música i m'encamino a la cuina per esmorzar. Agrafo les meves vitamines diàries, vitamina D i vitamina antiestrès "D'aquesta

prendré una més" per començar bé el dia. Una vegada m'he pres les vitamines, obro la nevera i agafo l'esmorzar que em vaig preparar el dia anterior "Mmm", civada amb llet d'arròs i canyella "Crec que em vaig passar amb la canyella". Acabo d'esmorzar i em rento i em vesteixo. Quan ja estic a punt de sortir em miro al mirall ràpidament "Una cua em quedaria millor amb la vestimenta d'avui" i em recullo el cabell.

Visc a prop del centre comercial, per tant, si trigo 5 minuts a esmorzar, 10 en dutxarme, 10 en vestir-me i de casa meva al centre comercial hi ha 5 minuts caminant, arribo a les 9:30, la qual cosa és perfecte, ja que obre a aquesta mateixa hora. Primer de tot vaig a la planta de la decoració, tot i que no m'hi estaré massa temps allà, pel fet que la temàtica de la meva festa és primaveral i, per tant, predominaran les flors que compraré a la floristeria. Un cop allà trec el meu telèfon i obro l'aplicació *Notes* on tinc apuntat el recorregut que haig de fer pel centre i el que haig de comprar per així no perdre ni un segon. Em dirigeixo a la secció de decoració, ja que el primer a la llista són les estovalles. "Quina mala olor!". Tota la secció fa olor de plàstic. "Odio l'olor de plàstic, és totalment artificial i químic, no té personalitat; en canvi, les coses d'origen natural sí, com les flors, els arbres, l'escorça, el bosc, el camp, cada una té una olor característica". "Que lletges són". No m'agraden cap de les estovalles llavors li pregunto a un treballador si n'hi ha de colors pastels, ja que el color que ha de ressaltar ha de ser el de les flors. Finalment, escullo unes estovalles de color Rosa clar. Després compro la resta de decoració fins que l'únic que queda per fer és comprar el menjar. Llavors em dirigeixo al supermercat. El primer que faig és fer cua a la fruiteria. "M'encanta com olora la fruiteria, les maduixes, els plàtans, les mandamines." I quan és el meu torn li demano a la fruitera maduixes, kiwis grocs "els grocs són més dolços que els verds", plàtans, nabius, gerds, mango, fruita de la passió i alvocat. Un cop em dona la fruita vaig a la secció de llets no làcties. Crec que m'emportaré llet d'arròs. "És la més dolça". Agafo la llet, pago i me'n vaig cap a casa per descansar i dinar abans de les classes de la tarda.

"Quins nervis". Estic acabant de col·locar-ho tot. "Tot ha d'estar perfecte". A poc a poc reviso mentalment que tot estigui en ordre. "Les torrades amb alvocat -Potser falta una mica de pebre- estan..., els batuts de fruita també, els pinxos de fruita també, les roses, tulipes -m'encanta l'olor de les tulipes-, margarides... "De cop i volta sona el timbre "No!" "Qui deu ser?!" "És massa d'hora, no?" Vaig ràpidament a obrir la porta i comença a entrar tothom, sembla que s'hagin coordinat per arribar tots alhora. "No el veig" "On està?". Em començo a atabalar, ja que quan hi ha molta gent alhora i engrescada perdo el control, però quan em giro... "Hèctor". Una sensació de calma corre per dins meu, com si hagués meditat durant tres hores seguides. S'apropa a mi i estem una estona parlant. Passa el temps i em sento més còmoda amb la gent. Hem decidit mirar una pel·lícula, jo he proposat una pel·lícula que ja he vist varies vegades "M'agrada repetir pel·lícules" "Em sento més segura", però els meus amics prefereixen veure una nova que ha sortit a Netflix fa poc "M'haig d'arriscar" "Sé que és una ximpleria, però haig de deixar d'intentar controlar-ho tot" "Calma Daphne" "Deixa't anar".

Anna López

Una tarda de te

(Ding dong)

(La primera parella de convidats ja ha arribat)

Ja vine! Ja vine!

Estava acabant de perfeccionar els últims detalls com que la coberteria estigués ben col·locada i que el pastís estigués a la temperatura perfecte, ja que estava acabat de traure del forn. Aquella olor que desprenia era màgica, segur que quan els convidats entressin es moririen de ganes de tastar-lo, però el pastís era les postres després d'una sèrie de plats exquisits que feien conjunt amb aquesta època de l'any que tan m'agradava. Just per això estava tan estressada, feia molt que no proposava una festa, i si tot no era perfecte jo no dormiria tranquil·la aquella nit. Tot i així, a correuita em vaig dirigir a la porta per obrir els primers convidats. Estava tranquil·la ja que sabia qui eren, eren la Felícia i l'Anton. Ahir vaig trucar a la Felícia i vam quedar que vindrien els dos plegats una mica més d'hora per ajudar-me amb els últims retocs de la cerimònia. Feia gaire bé una setmana que no la veia tot i que havia parlat per telèfon amb ella pràcticament cada dia des de l'última vegada que vam quedar per prendre cafè.

— Hola, Carmesina, quant temps sense veure'ns!

Tot i que els dos eren bons amics de la família, en Felip mai m'havia inspirat molta confiança; venia d'una família bastant acomodada i sempre havia mantingut els meus respectes quan es tractava d'ell o dels seus relatius.

— Quina il·lusió tornar-vos a veure, passeu, passeu!

(Els primers convidats juntament amb la senyora Carmesina entren a casa i s'acomoden a la sala d'estar.)

Una vegada més van entrar a casa amb molta educació i tot i que l'havien vist milers de vegades els vaig voler ensenyar les últimes remodelacions en les quals havia estat treballant últimament.

Es van quedar meravellats:

— Ostres Carmesina, no m'imagino l'esforç que et deu haver costat reconstruir aquesta part de la paret!

Mentrestant, jo recordava les tardes que ens vam passar el Rusty i jo entre rialles intentant fer alguna cosa de profit a la paret que feia tant temps que havia caigut.

(Tornen dins de casa)

— Veureu, Anton i Felícia, encara no he tingut temps de triar quina música posar per ambientar la festa. Teniu alguna proposta que us sembli que pugui agradar els convidats? Els vaig dir amb to de desesperació.

Els convidats no tardarien a arribar i estava gairebé tot enllestit, tot menys la música.

Després d'uns segons d'espera, per fi, l'Anton va alçar la veu

— Doncs mira, hi ha un *soundtrack* força tranquil i relaxant que a mi m'agrada molt, que es diu "A gentle, melancholic summer".

Jo estava embadalida mirant les petites canes que li havien sortit a ell i saltant la meua vista del seu cap al de la Felícia buscant en ella rastres de cabells blancs, sembla que sí, com jo em pensava, li havien començat a sortir. Vaig respirar alleujada quan em vaig adonar que no era l'única. Sembla que l'Anton se'n va adonar, ja que em va donar una mirada estranya. No podia parar de comparar quantes en tenia un o l'altre fins que al final un cop brusc del cap de l'Anton em va fer tornar del meu estat absort.

— ah, sí, sí! Ara la busco.

Mentre m'aixecava a posar la música els hi vaig oferir te i pastes:

— Us vindria de gust una mica de te o cafè amb unes pastetes?

— Sí, si us plau! — em van dir els dos a l'hora

Mentre escoltàvem música i establíem una altra conversa a la qual sovint li perdia el fil, ja que no podia evitar tornar-me a fixar en els signes d'envelliment en els dos, el timbre va tornar a sonar i mentre jo ordenava les tasses de te juntament amb els plats vaig fer un crit amb el to prou alt al Rusty perquè anés a obrir la porta. Començaven a arribar els convidats i amb això, jo cada vegada em posava més nerviosa.

Maria Piñol

Festa: el meu punt de vista

Jo soc en Teo, estic a la festa d'en Marc i tot està sent molt bonic i esplèndid fins el moment. Fins que a en Pau de cop li a agafat per explicar la seva vida amorosa amb l'Anna. En aquell moment vaig pensar molt perquè resultava que va ser una nena que em va agradar fa pocs anys. Vaig escoltar amb força atenció perquè dient-ho d'una manera encara m'atreia l'Anna. Mentre explica jo m'estic fent el sorprès fent veure que gairebé no la conec. "L'Anna em va explicar que li agradava en Teo i no sabia com explicar-ho. En aquell moment se'm para el cor i em quedo congelat. -Que li vaig agradar, a l'Anna?!! En Pau em diu que sí, que és veritat, però jo no m'ho acabo de creure ja que durant tota la meua vida a cap noia no li he agradat i encara menys li agradaria a la més guapa del col·legi. Crec que marxo a l'habitació una estona. D'acord, ara ja sé que li agrado a l'Anna, ara la idea seria anar a parlar amb ella i agafar una mica de confiança entre nosaltres dos, a veure si puc. Ei, Teo! Soc l'Anna, t'he vist una mica ensopit, què et passa? - doncs mira Anna, ja fa bastant que noto alguna cosa diferent en tu i crec que m'agrada. Doncs mira, Teo, ara mateix et venia a comentar

el mateix perquè crec que ja feia massa temps que tenia guardat per mi aquest secret i tenia la necessitat d'explicar-ho. “Vosaltres dos, veniu a passar-vos-ho be” -va som-hi, que posin la música, no? En aquell moment que van posar la música va sonar aquella cançó tan sentimental per mi i amb totes les aromes amb olor de cafè i de naturalesa que hi havia a la sala tinc un moment de desconnexió i inspiració. Em poso a pensar sobre la meua existència: seran reals totes les persones que tinc en el meu entorn o tot serà obra de la meua imaginació. Entro en xoc durant uns instants fins que de cop s'acaba la cançó. I ràpidament em poso a ballar amb tots els altres amics meus.

Octavi Bertran

Rusty, ves a treure els moniatos del forn! Els convidats no en menjaran si es cremen.

— Ara vaig! -contesta en Rusty una mica molest perquè estava en el moment més àlgid de la pel·lícula.

(Clop, clop, clop, clop)

En Rusty baixa i treu els moniatos del forn.

— Mmmmmmm, quina bona olor. Em transporta a quan feia fred i sortíem amb guants, bufanda i abric a comprar castanyes al senyor Benet. Que bé que ens ho passàvem en aquella època de l'any quan ens quedàvem al carrer jugant a les bales entre rialles. - recorda en Rusty.

— Ui, ui, com cremen! Mare, on vols que els deixi?

— Deixa'ls sobre la taula, ara els emplataré.

En Rusty torna al sofà per acabar de veure la pel·lícula mentre espera l'arribada dels convidats. Al mateix temps, la mare d'en Rusty, la senyora Carmesina, decora la casa. A la sala d'estar hi ha penjat unes garlandes que va fer el dia anterior amb les fulles seques que el vent li havia dut al jardí. Aquest petit detall dona un toc tardorenc a l'habitació. A les prestatgeries hi ha col·locat restes de closques de castanyes que havia recollit de la muntanya del costat de casa seva. La seva mare li havia portat cinc carabasses de l'hort que va utilitzar com a decoració: dues a l'entrada i les altres tres repartides pel jardí. Mentre establia un ordre d'organització del menjar que havia preparat pels convidats, pensava en quina música seria l'adequada perquè sonés en aquesta festa de tardor. Al centre de la taula hi ha un pastís de pastanaga, aquest és de color taronja marronós que la transporta al poble on vivia el seu tiet que ella visitava un cop a l'any i que tenia unes roques taronjoses molt maques. A més a més, aquest pastís desprèn una olor de canyella que impregna tota la casa. Llavors, sense cap mena d'ordre i encabint-ho com pot, la senyora Carmesina posa la resta de plats: el moniato al forn, dues olles, una de crema de carabassa i una altra de castanyes, plats plens de grills de taronges i mandarines amb xocolata, magranes...

(Ding-Dong)

La primera parella de convidats ja ha arribat.

— Ja vinc, ja vinc!

La senyora Carmesina s'enfila precipitada i (estressada) a la porta de l'entrada a obrir els primers convidats, mentre pensa en quina música posarà.

— Hola Carmesina, quant temps sense veure'ns.

— Quina il·lusió tornar-te a veure. Passeu, passeu!

(Els primers convidats juntament amb la senyora Carmesina entren a casa i s'acomoden a la sala d'estar.)

— Veureu Anton i Felícia, encara no he tingut temps de triar quina música posar per ambientar la festa. Teniu alguna proposta que us sembli que pot agradar als convidats?

— Doncs mira, últimament estic escoltant molt a Bach i crec que posar composicions seves no estaria gens malament.

Mentre tots tres escolten la música, torna a sonar el timbre. La senyora Carmesina, que està a la sala amb els convidats, crida a en Rusty perquè vagi a obrir la porta.

— Ostres, Rusty, que gran que t'has fet! Ja deus ser més alt que la teva mare.

En Rusty, una mica incòmode per totes aquelles mirades que es dirigeixen cap a ell, els convida a entrar i seure a les butaques amb els altres convidats.

A mesura que el temps passa, la resta de convidats arriben i es retroben amb abraçades i petons.

La senyora Carmesina dona per iniciada la festa perquè els convidats ja han començat a menjar els plats que ella havia preparat amb tant d'amor.

— Aquesta crema de castanyes és la meva crema preferida. A més a més està feta amb castanyes que vaig anar a collir expressament per aquesta festa, espero que us agradi. No entenc per què els convidats encara no han tastat ni una cullerada de la deliciosa crema de castanyes. Està prop del centre de la taula amb els bols i les culleres per servir-se al costat, desprèn una olor de castanya molt bona i la pinta és boníssima perquè té aquest color marronós grisenc i a sobre i floten uns camagroc que en Rusty va anar a collir amb els seus amics. Aquesta olla amb crema de castanyes ho té tot perquè els convidats en mengin però, així i tot, ni se la miren. També és veritat que com menys en mengin, més me'n quedarà per a mi. Per altra banda, m'agrada veure com la gent gaudeix amb el menjar que els he preparat. Ai mira, ara sembla que un convidat se n'està servint. I ara un altre. I ara un altre. Ara ho entenc tot, deu ser que ningú s'atrevia a fer el primer pas. De fet, ara que ho penso, ni jo mateixa me n'he atrevit. Tota aquesta estona m'he estat delint per prendre'n i, així i tot, no me n'he servit. Ara mateix me'n poso unes cullerades.

La senyora Caterina ho observa tot. Està tan pendent d'amb qui parla cadascú, de què agafen de menjar, de qui va al lavabo, de quina part de la casa està cada convidat que, sense adonar-se'n ja havien passat unes hores i ja s'havia fet fosc. De sobte, en veure que gairebé tota la taula estava buida, va adonar-se que els convidats ja estaven agafant els abrics i les bosses per marxar.

— Marga, Jordi, Lluís, Txell, Estela, Lourdes, com és que ja us en aneu?

— Caterina, se'ns ha fet tard. El temps vola i ni ens n'adonem. D'aquí a mitja hora tanquen totes les botigues i encara hem d'anar a comprar el menjar per la setmana. La senyora Caterina, juntament amb en Rusty, van acomiadar els convidats. Finalment, la senyora Caterina es va quedar ben tranquil·la, la festa havia estat tot un èxit.

Ara ja només li quedava endreçar la casa, que havia quedat feta un merder. Això ja ho faria demà perquè ara ja no tenia forces ni per sopar. Se'n va anar al llit i es va adormir en l'instant.

Binisara Deu

Comiat

Portava una estona embadalida mirant la paret, fins que vaig notar els dits congelats per estar aguantant un got fred. El vaig deixar sobre la taula, em vaig aixecar i vaig anar al bany. En rentar-me les mans, vaig fixar-me que hi havia molts sorolls a la casa, però a la vegada una sensació de silenci molt gran. No sé si era simplement perquè els sorolls eren lluny o perquè jo m'hi sentia lluny d'aquests. I és que intentava evitar-ho, però encara era trista, mai se m'han donat bé els comiats.

Tornant al menjador, on hi eren tots els convidats, vaig veure el Pol i la Mar xerrant en una habitació amb la porta entreoberta. Al principi la meva intenció era unir-me, fins que vaig adonar-me que estaven en una conversa que a mi no em tocava. Des d'on era jo podia veure com la Mar li agafava la mà al Pol amb tendresa i com li brillaven els ulls. El Pol somreia tota l'estona, tanmateix se'l veia neguitós. Una llum molt càlida il·luminava l'habitació on estaven i la música del menjador arribava amb delicadesa. Era un bon lloc per parlar d'antics amors. La seva història es va acabar feia uns mesos ja, això no obstant, només calia mirar-los per veure que alguna cosa encara quedava. En continuar el meu camí, vaig haver de passar per davant de la porta de l'habitació, i no vaig poder evitar parar-me un segon per sentir alguna cosa.

-No vull que marxis, no vull adonar-me que això nostre realment s'ha acabat.

Vaig sospirar en arribar al menjador, tenia el cor encongint per aquelles paraules que havia sentit dir a la Mar. I era normal, ella no només s'acomiadava del Pol, sinó del que havien viscut junts.

Aina Moser Gol

L'elecció

– Ostres, avui és la festa! –va exclamar la Carla– Què m'hauria de posar? –es va preguntar preocupada– Em poso el vestit nou de color blanc per si em trobo el Tomàs, o em poso més discreta per si està el meu exmarit? –rumiava mentre obria el seu armari– Sí, sí, sí, el vestit nou! –exclamava mirant-se'l i donant brots d'alegria.

– Avui, per fi, ha arribat el dia –deia en Tomàs–, em vestiré molt elegant per sorprendre la Carla quan em vegi. Li agradaré? –es preguntava tot enamorat d'ella– Ja fa temps que flirtegem iestic segur que ella també sent coses per mi. Però, fa poc temps que ho va deixar amb el seu marit i m'he assabentat que ell també estarà a la festa. Sé de ben segur que ell encara està enamorat d'ella. La meva pregunta és, i ella? Encara sent coses per ell? –deia preocupat en Tomàs mentre anava cap a la festa expectant.

– Quin desastre, com sempre ja faig tard! –exclamava la Carla mentre mirava el rellotge.

– Ja són dos quarts de deu i la Carla no ha aparegut, on deu ser? –es preguntava el Tomàs preocupat– I si al final no ve? –diu com si li haguessin trencat el cor– He vist a l'exmarit de la Carla unes quantes vegades, no para de buscar-la –comentava amb un to gelós–. I ara està venint cap a la meva taula, què voldrà aquest ximplet? –diu enrabiat.

Just en el moment més tens de la nit, es van obrir les portes i la Carla va entrar, els convidats es van paralytats, tots ells se la van quedar mirant boca badats.

– UAU! Quina festa més elegant i quin càtering més variat! –exclamava la Carla impressionada– M'ha entrat gana, vaig a veure què tan existit és aquest menjar.

– Ha entrat per la porta i m'he quedat sense paraules, va amb un vestit de color blanc, llarg i molt atractiu, li encaixa a la perfecció amb la seva silueta esvelta i li fa contrast amb el seu preciós cabell fosc. Aquesta dona em fa vulnerable –deia en Tomàs al·lucinant–. No em sorprèn veure que el seu exmarit la mira igual que jo, deu estar pensant el mateix –deia amb una mica de por.

– Això no m'ho esperava, veure'ls els dos junts no entrava en els meus plans aquesta nit, què faig jo ara? –deia desconcertada– Em pensava que ja l'havia superat, però ara que el tinc davant s'ha creat una confusió dins meu. Tots dos són bons companys de vida, però, quin és el que estimo realment? –es va preguntar la Carla dubitativa i impressionada sabent que aquella anava a ser la decisió més important de la seva vida.

Carlota Rosell Cortadellas